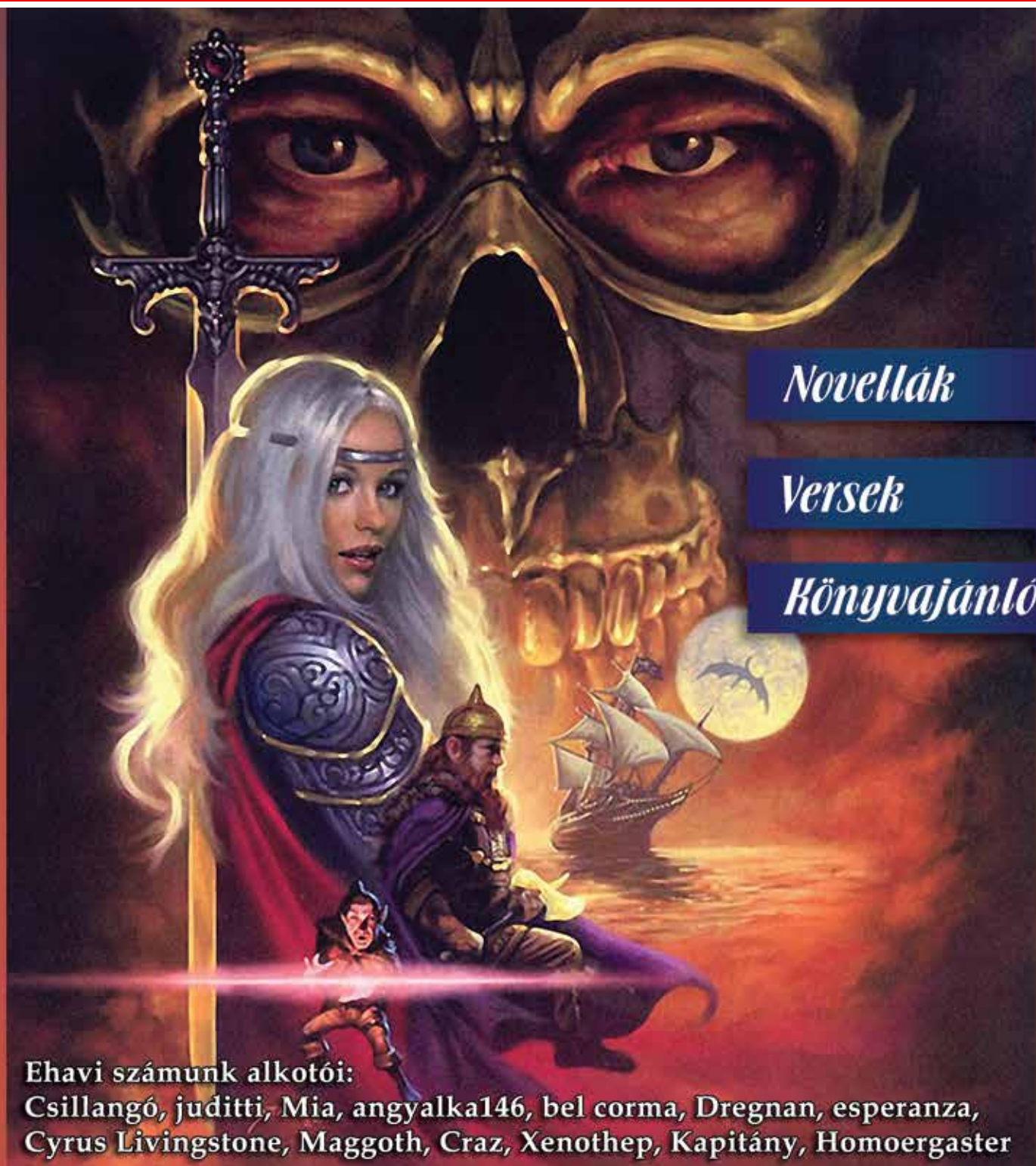

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

v2.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 10. szám, 2011. október

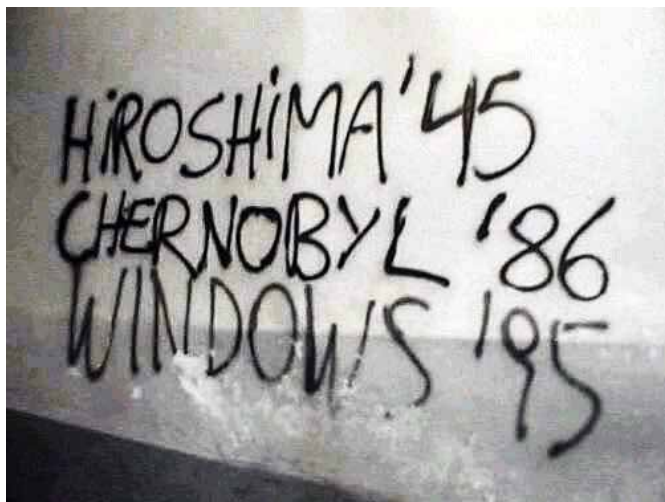
Novellák

Versek

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

Csillangó, juditti, Mia, angyalka146, bel corma, Dregnan, esperanza, Cyrus Livingstone, Maggoth, Craz, Xenothep, Kapitány, Homoergaster

Tartalom

JEGYZET

Gondolatok az Androméda-törzs kapcsán /Kapitány/ 3.

NOVELLÁK

Gargoyle /Mia/ 3.

Barátság /esperanza/ 3.

Jamaikai nyalóka /Círus Livingstone és Maggoth/ 4.

Éjszakai kiruccanás /Craz/ 7.

Gyakorlat teszi a mestert /Xenothep/ 8.

Koporsóban - Félperces borzongások sorozat /Juditti/ 9.

1000101 /Homoergaster/ 11.

VERSEK

Hóféhér holló /Csillangó/ 10.

A vad és a vadász esete /angyalka146/ 10.

A rózsza álma /bel corma/ 10.

Éji manó /Dregnan/ 10.

Vadító /bel corma/ 10.

KÖNYVAJÁNLÓ

David Gaider: Az elveszett trón /Kapitány/ 16.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 10. szám, 2011. október**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Matthew Stawicki

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatárs: Bognár Attila

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • v2.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

SÁR, VÉR, LEVENDULA - pályázat

A **Historium Könyv- és Lapkiadó** történelmi novellaíró pályázatot hirdet amatőr prózaíróknak, a középkor témakörében. A legjobb írások megjelennek a kiadó *Sár, vér, levendula* című antológiájában.

Pályázati feltételek:

- Pályázhat minden olyan magyar anyanyelvű (bármely országban élő) amatőr szerző, aki már elmúlt tizenöt éves, és nem rendelkezik önálló (nyomtatásban is megjelent) kötettel.

- A pályaművek minimális terjedelme 10.000, maximális terjedelme 40.000 leütés (szóközökkel).

- Kizárólag polgári névvel vagy magyar csengésű művésznévvel lehet jelentkezni.

- A pályaműveket e-mailben várjuk a historium.kiado@gmail.com címre, kizárólag csatolt állományként. A tárgy mezőbe kérjük beírni a választott témakört (alább olvasható).

- Egy pályázó csak egy művel jelentkezhet, mely nem jelent meg nyomtatásban, és melyet nem nyújtott be másik pályázatra!

- Postai úton beküldött kéziratokat nem fogadunk el érvényes pályamunkának, ilyen anyagot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

Választható témakörök:

Sár (a középkori ember mindennapi élete, hétköznapi problémái, vágyai, céljai)

Vér (katonaélet, lovagság, csaták, középkori harcmodor)

Levendula (érzelmes, drámai, romantikus történetek)

Beérkezési határidő: 2011. december 1.

Eredményhirdetés: 2011. december 23.

Díjazás:

- A kiválasztott novellák bekerülnek a *Sár, vér, levendula* című antológiába, mely 2012 tavaszán jelenik meg a kiadó gondozásában.

- A kötetbe bekerült szerzők fejeként 10 tiszteletpéldányt kapnak a megjelent könyvből.

- Minden nyertes szerzővel interjút készítünk, melyet internetes oldalainkon teszünk majd közzé.

Egyéb tudnivalók:

A könyv viszonylag nagy médiavisszhangot és két országos (Magyarország, Szlovákia) terjesztést kap.

A könyvben a **Historium Kiadó** szerzői is szerepelnek majd egy-egy novellával, mely sehol máshol nem jelent még meg.

Megújult a Fiction Kult

Elkészült a remélhetőleg teljes lista az oldalon található újdonságokról. Régi és új Olvasóinknak is ajánlott áttanulmányozni, hátha felfedeznek egy-egy olyan funkciót, melyet korábban észre sem vettek, vagy csak az újdonságok között szeretnének eligazodni.

<http://fictionkult.hu/cikk/fiction-kult-2-0-a-reszletek-1004>

Blogszemle

Akira blogja: közlöny, írások, önismeret, könyv, film, zene, technika, világ - <http://akirablog.org/>

Ha'lathin blogja: Star Wars, Cthulhu, Shadowrun szerepjátékok - <http://nedvescica.sfblogs.net/>

Jay Cee SF blogja: esszé, zene, film, könyv, futurisztika, robotika, steampunk - <http://jimmy.sfblogs.net/>

Why-att blogja: vers, jegyzet, zene - <http://echoes-w.blogspot.com/>

Cyrus Livingstone blogja: Irodalom és Kultúra - <http://irodalomeskultura.blogspot.com/>

Gondolatok az Androméda-törzs kapcsán

Nemrégiben szereztem be egy antikváriumból Michael Crichton „Az Androméda-törzs” (The Andromeda Strain) című könyvét. A regény angol eredetije 1969-ben jelent meg, ekkor Crichton (1942-2008) még ifjú, 27 éves kezdő író volt. A mű magyar fordítását a Kossuth Könyvkiadó jelentette meg 1972-ben. A könyv mai szemmel nézve, megírása után 42 évvel is figyelemre méltó. A fülszöveg szerint „A pusztító veszedelemmel szembeszálló tudósok harcának történetében a verne-i és a wellsi hagyományokat ötvözi izgalmasan és fordulatosan a fiatal író. Titkos katonai és tudományos dokumentumok vallanak az esetről, amikor a biológusok megtalálták a világuőrből, amit kerestek: az életnek a földtől elűtő formáját.” Ajánlom mindenkinek elolvasásra, aki szereti az érdekes, tényleg tudományos, ám mégis fantasztikus történeteket.

Valójában nem is a történet vagy egyfajta ajánlási szándék volt a fő ok, ami miatt előhozakodtam a témával. Miután befejeztem az olvasást, kíváncsi voltam, hogy mikor adták ki a könyvet, ezért az utolsó oldalakra lapoztam. Itt a következők ragadták meg a figyelmemet (azon túl, hogy ez idő tájt még nem Bördős János volt a felelős a kiadásért :-)):

„A szedést 1971.XII.10-én kezdték meg

Megjelent 1972.VII.15-én, 35 000 példányban”

Ez annyit jelent, hogy 1971 környékén a Kossuth Könyvkiadó bizalmat szavazott egy akkor még ismeretlen, ám láthatóan ígéretes amerikai írónak, megkezdték a

fordítást, majd 1972-ben kinyomtatták a kész könyvet harmincezer példányban. Egy olyan műfajképviselőjéről van itt szó, amely akkor is és ma is egy viszonylag szűk réteget érdekelt! Mégis – bár a szocializmusban másképp működtek a gazdasági dolgok – megérte az Androméda-törzset ekkora példányszámban kinyomtatni, amely valószínűleg gyorsan el is fogyott a boltokból. Legalább egy példánya túlélte az évtizedeket is, hogy végül az én könyvtáramban landoljon. :-)

Manapság viszont azt tapasztalhatjuk, hogy egy-egy, hasonlóan egy szűkebb réteg érdeklődését vonzó fantasy könyvet nem egyszer mindössze háromszáz példányban adnak ki – és ezek a művek még évek elteltével is ott porosodnak a könyvesboltok polcain. Gondolom (bár konkrét adatok nem állnak rendelkezésemre), hogy a science-fiction műfaj esetén sem lehet sokkal jobb a helyzet. Szomorúnak tartom, hogy nem egészen negyven év alatt ily mértékben zuhant a magyarok olvasási kedve, illetve ennyivel lett kevesebb a háztartások által a kulturális javakra fordítható pénzösszeg.

Végezetül pedig ajánlom figyelmetekbe John Caldwell (azaz Nemes István) elmékedését a könyvkiadásban az évek során bekövetkezett változásokról:

<http://www.cherubion.hu/forum/viewtopic.php?pid=15310#p15310>

Kapitány

Gargoyle

Véső és kalapács hullott ki csörömpölve a kezeimből. Hátráltam néhány métert, hogy megtekintsem legújabb művemet. A többihez képest ez a gargoyle elég vékonyra sikerült. Nem is hatott túl ijesztően. Az arca felé nyúltam, hogy megérintsem vicсорba torzult vonásait, de sziszegve húztam vissza a kezem. A szeme. A hideg, számító tekin-

tete. A düh kőmarkú szorítása hihetetlen erővel préselte össze a belsőmet. Hagytam egy percre, hogy a keserűség átítasson, megdermesszen. Tovább léptem, sorra érintettem meg az összes vízköpő szörnyem. Egy széles váltal, egy mosolyt, egy szépen formált kezét. A legrobosztusabbhoz érkeztem. Lekuporodtam a lábához és belenéztem egy pocsolóába. A könny még inkább felnagyította a csokoládé színű szomorú szempárt. A tükörkép visszafintorgott, majd fodrozódni kezdett a feltámadó szélben. Fáztam. Felsőhajtottam és magam köré lebbentettem szárnyaim. Újra egyedül.

Mia

Barátság...

Egy barát elveszésének két módja van. Az egyik, ha meghal, a másik, ha hatalmasat csalódsz benne, és többé már nem tudsz úgy nézni rá, ahogy addig. Én már mindkettőt megtapasztaltam, és úgy gondolom, hogy a második a legrosszabb. Igen, biztos vagyok benne. Mert ha meghal a barátod, akkor ugyanúgy tudsz emlékezni rá – a nevetésekre, a mosolyokra, a kedvességekre, az ölelésekre... és boldog könnyeket csalhat a szemedbe az érzés. Szeretettel gondolsz rá egész életedben. De ha a

második következne be, az mérge. Megmérgezz minden szép emléket. Többé már nem lesznek szépek. Dühösen gondolsz minden vele eltöltött percre, mert úgy érzed, hogy időpocsékolás volt, vagy ha nem is időpocsékolás, akkor hatalmas hiba. Ha csak a nevetésekre, ölelésekre gondolsz, rögtön keserűség kerít hatalmába, hogy mindez elromlott, nincs többé. És ez is egy halál. Két dolog miatt is: egyrészt azért, mert meghalt a barátságotok azzal, hogy hátba támadott, eltávolodtatok egymástól, vagy esetleg csak cserbenhagyott. Másrészt meg azért, mert az az ember, akiért az életedet adtad volna, az a személyiség, végleg eltűnt... mintha meghalt volna.

esperanza

Jamaikai nyabóka

Emmanuel „Manny” Castelluccio zúgó fejjel nézett körül a sikátorban. Akármennyire erőltette az agyát, kevés dologra emlékezett. Nehézkesen feltápáskodott a macskakövekről, és megszívta a fogát. Fogalma sem volt róla, hová keveredett, önkéntelenül a hajába túrt, vonásai tanácsalanságot tükröztek. Végül úgy saccolta, valahol a Machiavelli tér környékén, Giorgio bárjának a közelében lehet.

- Állj, rendőrség!

Manny kövé dermedt. Sosem hitte volna, hogy akad zsernyák, aki meg meri kockáztatni, hogy így rádörrenjen. A környéken mindenki tudta róla, hogy a Keleti Parton ő a Főnökök főnöke, a Capo di tutti capi, akinek egyetlen szavára fejek hullanak. Az igazsághoz tartozik, hogy nemcsak a tónustól gyökerezett földbe a lába; a felszólítás szexi szoprán hangon érkezett.

Miféle agyalágyult spinék próbálnak a saját területemen igazoltatni?

Nem rágódhatott tovább a kérdésen, mert két rendőrnő fogta közre. Sajátos Stan és Pan párosra emlékeztettek; az egyik anorexiás szőke tyúk volt, a másik meg egy hormonzavaros afroamerikai mutáns, aki megrekedt a törzsfejlődésben Chewbacca és Whoopi Goldberg között.

- Mit keresel erre, szépfiú? - A fekete tünemény orrlyukában buja szőrszálak hajladoztak. - Anyuci hosszú pórázra eresztett?

Manny füle töve bizseregni kezdett a bosszúságtól.

- Nézze, nagysád, értem én a tréfát, de jobb lenne, ha a barátnőjével együtt hátraarcot csinálnának, és visszasétálnának a főnökükhöz, hogy megtudakolják tőle, ki az a Don Castelluccio, mielőtt a Rekedt Carlo suttozna a fülükbe...

Szívesen nyújtott volna bővebb betekintést is kedvenc orgyilkosa szokásaiba, ám a fekete amazon a gumibotjával térdhajlaton vágta. Manny a macskakövekre rogyott, a tömzsi rendőrnő pedig szakszerű hátsó karfeszítésben részesítette.

- No, nézd csak, micsoda nagymenő! - gúnyolódott. - A híres Castelluccio fiú!

- Donna Carmela ütődött fiacskája? - A szőke hetéra úgy tett, mint akihez csak most jutott el az információ, és megjátszott örömmel összecsapta a kezét. - Milyen csodás, hogy mi találtunk rá elsőnek!

Szűz Máriám! - hüledezett még mindig fél térden Manny. - Ezek holtbiztos, hogy szétkokozták az agyukat!

A fekete ágyúgolyó megkocogtatta a gengszter homlokát a gumibotjával, mintha a gondolataiban olvasott volna.

- Idefigyelj, te seggfej, két sarokkal odébb az Őrült Rosalinda karjába sétáltál volna! Annak egy ilyen fiúka meg se kottyán!

- Jaja - bólogatott a szőke partvisnyél. - Biztosan menstruál, olyankor totál flúgos! Nyugodtan elmondhatod a maminak, hogy a Kontraszt-ikrek megmentették a golyóidat!

- Izé... - hebegte Manny, aki nem is emlékezett rá, mikor neveztek utójára fiúkának.

- Ne légy hálátlan! - A Kontraszt-ikrek sötétebbik fele megfenyegette a mutatóujjával. - Az a raszta ringyó három sarokra innét felrobbantotta a Hentes Gizi púderraktárát. Ezt se felejtse el megemlíteni a Donnának, hogyha találkozol vele, most pedig söprés!

A két rendőrnő vihogva elsuhant az éjszakában.

Manny a halántékát masszírozva feltápáskodott, és hosszasan bámult utánuk. Próbálta összerakni a képet, de az istennek sem sikerült. Egyedül a térdhajlatában lüktető fájdalom tanúsította, hogy nem álmodta a történeteket.

Monoton dobszó hallatszik, a rasztahajú papaloe különös, ősi motívumokat rajzol az ovális aranytálon felhalmozott fehér porba, aztán előhúzza a köpenye mélyéről egy nejlomba burkolt, teljesen átlagosnak tűnő nyalókát, és a keresztapa felé nyújtja. Az új termék tarolni fog az utcán; kokainnal van felütve. A Don kibontja a burkolatából a piros golyóbist, és ízlelgetni kezdi.

- Hm... - mondja elégedetten - finom...

Manny a távolban villogó neonreklámok felé bicegett, reménykedve, hogy legalább Giorgio bárját megtalálja; a Marcellina névre keresztelt téren azonban kínos meglepetés várta. A keresett mulató a szokott helyen állt, és a környék is egy hagyományos olasz negyed képét sugallta, ám a helyiség homlokzatán a következő felirat díszegett:

GEORGINA'S BAR

Már a Marcellina tér is adott némi okot az aggodalomra, ám a szórakozóhely nevének átalakulása gyökeres változásokat sejtetett. Talán az a rohadt jamaikai megbuherálta a nyalókát, és valójában kómában fekszem valamelyik drogambulancián. Manny tétován a szórakozóhely bejárata felé sántikált, amikor a kapualj mélyéről ismerős hang csendült fel:

- Ne tovább, husikám! Ez exkluzív hely!

Az elé toppanó olajbarna bőrű, fehér inges, fekete zsakettes szépség egy 9 mm-es Beretta vaskolbászt szegezett az orrának. Mannynek görcsbe rándult a gyomra a felismeréstől.

- Fiona... - nyögte döbbenetben.

- Ūristen, Manny, te vagy az!? - kiáltotta a gyermekkori szomszédja, Fiona Melfi, aki úgy tűnt, az idők során csábító nővé érett.

- Ki bántott?

Azonnal észrevette a járásán, hogy valami nem stimmel.

- Ne is mondj semmit, szólok a Donnának, hogy valaki megruházott! Kövess!

A mediterrán szépség választ sem várva megfordult, és a bár elfüggönyözött előterébe vezette.

- Hé, öcskös! - szólt oda az egyik ott lebzselő, lenge öltözékű felszolgálófiúnak, miközben Mannyt egy fotelba lökte. - Hozz egy dupla bourbont Mr. Castellucciónak, de szaporán!

Amíg a srác végrehajtotta a feladatot, Fiona eltűnt a bár belsejében. Manny egy hajtásra kiitta az italt, és azon tűnődött, mi jöhet még.

Meg kell keresnem azt a nyomorult jamaikait!

- A Donna vár, gyere! - Fiona a függönyön túli területre invitálta.

A bár első pillantásra a szokott képet mutatta, attól a bizarr tényről eltekintve, hogy a biliárdasztaloknál öltönyös-nyakkendő, rágógumizó nőszemélyek lökdösték a golyókat, míg a színpadon hiányos öltözékű fiatalember adott elő dalbetéteket. Fellépő ruháját egyetlen alulméretezett fügefalevél képezte, ami Mannyt mélyen megbotránkoztatta. Miközben a látványra bambult, nekihátrált egy asztalnak, amelynél egy szőke hárpia márkás sminkkészleteket válogatott. Manny csak

a csörömpölésre fordult meg, ahogy a kozmetikumok zajosan a padlóra hullottak.

- Mi a francot csinálsz?! - ordította fúriaként a nő, és egy 44-es Magnumot nyomott a hasának, miközben az egyik törött téglére mutatott. - Ez az áru megért vagy két lepedőt, te balfasz!

- Feltételezem, fiacskám, nyomós okod van erre a fel-fordulásra! - szólalt meg egy ingerült hang Manny háta mögött.

A gengszter megperdült, és az előtte magasodó, diszkrétén őszülő szicíliai matrónára meredt.

Mamma mia! Anya?

- Nos?! - Donna Carmela türelmetlenül látszott.

- Hát, én... izé... találkoztam a Felemás-ikkal... - hebegte Manny. - Ööö... ők mondták, hogy az Őrült Rosalinda púderraktárt robbantott a negyedben...

Durr!

A remekbe szabott pofontól Manny csengő füllel hátrántorodott.

- Hányszor mondtam, hogy ne üsd az orrod az üzletbe! Tudom, hogy nehezen viseled az apád halálát, csak hogy veszélyes időket élünk. A sminktilalom sokat hoz a konyhára, de jó lenne, ha végre az eszedbe vésnéd, hogy a pénzkereset csakis a nők dolga!

Manny eltátotta a száját.

- Vigyétek haza ezt a semmirekellőt! - mennydörögte a Donna, aztán hátat fordított, és többé egy pillantásra se méltatta.

Manny azon vette észre magát, hogy marcona spinéket követ, akik a bár hátsó kijáratánál egy csillogó-villogó '54-es Chevroletbe tuszkolják. A négytagú csapatot Fiona vezette, aki egy klasszikus Thomson gitárt szorongatva, szorosan Manny mellé telepedett. A férfinak jól esett a testéhez préselő domborulatok érintése, mégis kissé feszengett.

Útközben mindenki hallgatott, mint a sült hal. A sofőr elkerülte a forgalmas helyeket, sötét mellékutak és lepukkant gyártelepek mellett száguldott célja felé, míg nem az egyik kanyaron túl teherautókból álló hevenyészett torlással találta szemben magát. A vezető vadul a fékre taposott, aztán sebesen hátramenetbe kapcsol, amitől Manny beverte a fejét az előtte lévő ülésbe.

- Vigyázz, gránát! - kiáltotta Fiona.

Vakító fény villant, aztán fülsiketítő robbanás halaszott. A Chevy pörögve az egyik bérház falának csapódott. A szélvédő szilánkjai az elöl ülőkre záporoztak. Manny vállába fájdalom hasított, és úgy érezte, beszakadt a dobhártyája. Kilozte a bal oldali ajtón a sérült Fionát, aztán lebukott a barikád irányából érkező sorozatok elől. Lövedékek szántották a motorháztető roncsait, és az utasteret is golyózápor szaggatta. Fiona a macskaköveken nyöszörgött, társai az üléseken heverték. A Chevyben löporfüst és vérszag terjengett. Manny felkapta testőre elejtett Thomsonját, aztán az üttestre huppant és megeresztett néhány sorozatot. A torkolattűz fényében befont hajú gengszternőket vélt látni, akik felborogattak tekebábokként dőltek jobbra-balra.

Vaffanculo, mi a nyavalyát adott be nekem az a holdkóros jamaikai gyökér? - dühöngött Manny.

Célba vette az egyik teherautó benzintankját, aztán megrántotta a ravaszt. A dobtaras felugrott, és a vontató narancsvörös tűzgömbbé változott. A detonáció mennydörgésébe üvegcsörömpölés és fájdalmas sikolyok vegyültek. Az első robbanást láncreakciószerűen több másik követte. Amikor Manny szédelegve feltápáskodott, megállapította, hogy a torlasz maradványai katasztrófa sújtotta területre emlékeztetnek.

- Manny... segíts... - hörögte a lába irányából Fiona.

Győzelmi mámore nyomban szertefoszlott, amikor a vért köhögő szépségre pillantott, aki görcsös rándulással megmerevedett... Hozzáhajolt, hogy lefogja a szemét, de mielőtt megtehetné volna, fegyvercső nyomódott a tarkójának.

- Dobj el a gitárt, aztán fordulj meg, nagyfiú! - parancsolta egy mély hang. - De lassan ám!

Manny követte az utasításokat, és kitégült szemmel a fegyvert tartó férfira meredt.

A stukkert egy másik Manny Castelluccio szorongatta.

Megölöm azt a raszta szemetet! - Manny úgy érezte, több a soknál, hogy a rászegezett fegyver túlsó végén önmagával kell farkasszemet néznie. A fickó ráadásul, bár a megtévesztésig hasonlított rá, valahogy mégis jóval markásabbnak és férfiasabbnak tűnt nála.

- Figyelj ide - mondta rekedten a másolatának -, nem tudom, mi ez az egész. Úgy emlékszem, kipróbáltam egy kokainnal töltött nyalókat, amit egy jamaikaitól kaptam... aztán itt találtam magam, ahol Donnák uralkodnak, és szájfénnyel üzletelnek...

A másik Manny elmosolyodott, és hanyagul egy slussz-kulcsot hajított felé.

- A sarok előtt parkolok - közölte. - Te vezetsz, én mondom, merre menj! Jobb, ha nem okoskods, mert jégre teszek!

Manny felsóhajtott. A sarok előtt fekete Ford várakozott. A volán mögé ült, aztán elfordította a műszerfalban a kulcsot.

- Hová megyünk? - Fürkésző tekintetét borostás tükörképe acélos arcélére szegezte, miközben gázt adott.

A fickó ráhunyorgott.

- Láttalak a bárnál - közölte, ujjai nyitott ingéből kilátszó, sűrű mellszőrzetébe túrtak. - Senki sem vette le, hogy te valaki más vagy.

- Ez nagyszerű - mondta csekély lelkesedéssel Manny. - De elárulnád végre, merre tartunk?

A környék még lepukkantabbá vált, a falakat grafitik és tűzpárbajok himlőhelyei csúfították el. Az utcákon megszaporodtak a nagydarab, befont hajú fekete nők, akik sötét pillantásokkal méregették a Fordot. A hely leginkább egy emancipált Harlemhez hasonlított.

- Nemsokára megtudod - bólogatott Manny Kettő. - Annál a csehónál kanyarodj balra, és állj a járda mellé!

Manny pontosan azt csinálta, amire a hasonmása utasította, aztán kikászálódott a kocsiból. Tükörképe egy néhány lépésnyire sötétlő pincelejáróra mutatott.

- Oda megyünk.

A boltíves bejárat odvas szájként ásított, a lefelé vezető rozoga lépcsőfokok úgy düledeztek, mint egy skorbutos heroinista fogsora. A vetemedett, fekete faajtót okkult szimbólumok borították. Amikor Manny benyitott rajta, erős tömjénillat csapta meg az orrát, és egy vörös folyosón találta magát, amelyet sárgás színű fénygömbök világítottak meg.

- Csak előre, tesó! - biztatta a hasonmása.

Manny besétált a folyosó végén lévő ajtón, és egy éjfekete helyiségben találta magát. Csak a plafonra tapasztott csillagok adtak némi világosságot. A szoba végtelennek tűnő belső terében hófehérre mázolt arcú néger öregasszony ült, olyan mozdulatlanul, mintha borostyánba zárt molylepke volna. A pusztá látványa is nyomasztóan hatott, mert olyan hatást keltett, mintha az Univerzum közepén ücsörögne, de akadt más is a helyiségben, ami Mannyt szorongásra készítette.

A banya karosszéke mellett a legfenyegetőbb fekete nő magasodott, akit valaha látott.

Rettentően vékonynak tűnt, mint egy imádkozó sáska, ónixként csillogó tekintete kegyetlenséget sugárzott. Arcát sebhelyek szántották, a fejbőrén tekerő hajfonatok hidrához tették hasonlatossá. Járomcsontján megfeszült a bőr, amikor aranyfogait megvillantva, fenyegetően elmosolyodott.

- Idehoztam ezt a majmot - jegyezte meg a másik Manny, aki meghúzta magát az ajtó közelében.

A hangjában rezdülő szemrehányás felkeltette a világ-mindenség centrumában üldögélő matróna figyelmét.

- Nem Rosalinda a bűnös - simította végig a mellette álló nő térdét. - Hentes Gizi ellenállóbna bizonyult a kelleténél, de nem lett volna semmi gond, ha ezek itt nem tartják fel az emberünket.

Manny csak akkor vette észre a karosszék előtti matt-fekete asztalkát, és azon a levágott fejeket, amikor az öregasszony a bútorra mutatott. A lehangoló maradványok alig egy órája még a Kontraszt-ikrekhez tartoztak.

- Kérem, én ezt nem értem... - hebegte rémülten.

- Kussolj, vagy kivágom a nyelved!

Amikor Rosalinda rádörrent, Manny nagyot nyelt, és elhallgatott.

- Sietnünk kell - közölte az öregasszony -, az együttállás hamarosan véget ér!

Manny Kettő vastag paksamétát húzott elő a zakója alól, és a vénséghez sétált vele.

- A többi smink lerakat címe.

Júdás! - gondolta megvetően Manny.

A fekete orákulum összedörzsölte a tenyerét.

- Vár rád egy új világ - kacsintott a hasonmásra. - Ott minden teljesen más, a nők csupán másodhegedűsök. Biztosan élvezni fogod!

Manny kezdte sejteni, hogy ezek itt a palimadár szerepét osztották rá: a szoba sarkában ülő mamaló azért ragadta ki a világból, hogy az alteregóját küldje vissza helyette. Itt már nem a miérték vagy a hogyanok számítottak, hanem az, hogy mennyire lesz fájdalmas.

Az ájtatos manóra emlékeztető Rosalinda parancsára egymásnak háttal álltak, és az orgyilkosnő bekötötte Manny szemét.

- Csak egy apró szűrést kapsz - súgta oda a hasonmásának. - Nálad az előny, könnyedén győzni fogsz.

Manny hirtelen penge hűvösét érezte a torkán. Szeretett volna tiltakozni, de gyanította, hogy felesleges lenne. Süvítő zaj hallatszott, aztán forróságot érzett, és a torkából ömleni kezdett a vér. Tudatába fehér fény robbant, ami folyosóvá változott. Az alagút túlsó végén, ismerős arcok vibráltak, pontosan úgy, mintha valamelyik ősrégi szappanopera főcímbetétét bámulná. Legvégül a tekintete egy utcatáblára irányult, amelyen a „Machiavelli tér” felirat díszeleg.

Szédelegve a folyosó bejárata felé igyekezett, de az alteregó oldalról nekirontott. A hasonmás nyakán látszó apró seb csupán szűnyogcsipésnek tűnt az ő torkán tátongó vágáshoz képest. Zihálva ellenfelének feszült, mert tudta, hogy amikor az egyikük a fénybe lép, az alagút bezárul.

Érezte, hogy már az utolsókat rúgja, az öltönyét vér áztatta. Egyetlen tény billentette felé a mérleget: keményebb világban nőtt fel, mint a riválisa, ahol korán megtanulta, hogy a győzelemért az utolsó lehetéig kell küzdenie. Feltámadt a makacssága, összeszedte minden lelkierejét, félrelökte a hasonmását, és az előtte lüktető

fényalagúton keresztül az otthona felé száguldott...

Manny a macskaköveken tért magához. A saját mocskában fetrengett, és büzlött, mint egy rothadó hulla, amit egy savanyúsággal teli dézsában felejtettek. A drogmámor keltette képek nehéz ködként az elméjére ültek, de lassacskán kezdtek felszakadozni. Keserű, varjúkárogásra hasonlító hangon felnevetett, aztán nyögve ülőhelyzetbe tornázta magát és megkereste a zsebtükrét a kezításkájában. Amikor az ovális üveglapra nézett, összeborzadt; a szemfestéke elkenődött, mintha valaki bemázolt volna neki egyet, az elmaszatolódott alapozó rétegeken borostaszígeket ütöttek át. Harákkolt egyet, aztán sárga, nyálkás dolgot köpött a macskakövekre; a tükörben pontosan úgy festett, mint a leglepustulabb transzvesztiták, akik néhány dolcsiért bárkit lerendeznek.

Manny a combja mellett csillogó, üres fecskendőre nézett. Az anyag olyan messze állhatott a laboratóriumi tisztaságtól, mint egy kurva az üdvösségtől; igazán várható volt hazáig, amíg belővi magának. A raszta díler azonban annyit áradozott róla, hogy nem bírta ki addig, egyszerűen muszáj volt megkóstolnia. Persze az lett a vége, hogy az egészet a vénájába pumpálta, és összerogyott a sikátorban, mint egy utolsó csöves.

Valaha ő is tisztos famíliából származott, ám a hajlamai végképp eltávolították a tradicionális szicíliai családmodellétől. Amikor kiderült, hogy ellenállhatatlan légyat érez a női ruhák viselésére, és nőimitátorként lép fel Giorgio lokáljában éjszakánként, a Papa - akivel állandóan régi, fekete-fehér gengszterfilmeket nézett a tévében - képtelen volt elviselni. Elvitte a szíve, amit az anyja sohasem bocsájtott meg. A késpenge vékony szája asszony kitagadta az otthonából, és a Castelluccio klán ajtaja örökre bezárult mögötte.

A narkó, amit a himlőhelyes képű jamaikaitól vásárolt, mindezt átírta, miközben az apjával nézett celluloid-álmokat is felelevenítette. Csak épp a drogvízióban minden kicsit másként alakult; az utcákon a szesztilalom helyett sminktilalom uralkodott, és az üzletet nők vezették.

Látomásában felbukkantak élete számkivetettjei is: Lanny, a sovány, fekete fickó, aki a színpadon Őrült Rosalindaként szerepelt, meg Luca, a szomszéd fiú, aki az együttléteikkor kislánynak sminkelte magát, és kikövetelte, hogy Fionának szólítsa.

A furcsa díszletekkel teli álomvilágban egy röpke pilanatra a Főnökök Főnökének szerepében tetszeleghetett, bár végül önnön férfiasabb énjével kellett megküzdenie, hogy visszakerüljön a pokolba. Manny a fejét rázta. Maga sem értette, miért hadakozott a hasonmása ellen; visszatekintve az a hely az alagút másik végén sokkal vonzóbbnak tűnt a valóságnál.

Lemondóan vállat vont, aztán nehézkesen talpra kecmert, és kopogó túsarokkal a sikátor kijárata felé botladozott. Furcsa módon, amikor egy ösztönös készletének engedelmessé visszapillantott, az injekciós tűnek már nyomát sem látta a macskaköveken, mintha maga a pravaz is csak pusztá illúzió lett volna.

Vállat vont, aztán a mellékutcából a fényes sugárútra fordult. Csak ekkor vette észre, hogy van valami a zsebében. Először óvatosan kitapogatta, majd elővette, és a szeméhez emelte. Az ujjai közt szorongatott, teljesen átlagosnak tűnő nyalóka úgy ragyogott az ívlámpák fényében, mintha a mennyországba szóló belépőjegy lenne...

Cyrus Livingstone
& Maggoth

Éjszakai kiruccanás

Kezdtém megint megbánni a dolgot. No, nem azért, mintha meggondoltam volna magam, de egy sárkány mégiscsak sárkány, és talán jobb lenne egy szemet gyönyörködtető zuhanás után szétloccsanni a lenti homályon túl hívogató szirteken, mint a felébresztett bestia karmai közé keveredni. De már nem fordulhattam vissza, így vettem egy-két nagy lélegzetet, majd lassan közelebb araszoltam a sziklapárkányon.

Erre persze az éjjeli szellő is feltámadt, mintha nem lenne elég bajom nélküle. Ráadásul – csakis bosszantásomra – furcsa hangokat hozott szárnyain, duplán rám hozva a frászt. Először is, hogy mi lehet ez a mocorgás-gyanús neszezés ott elől. Másodszor – ha már szellők szárnyáról van szó – tudatosította velem a makacs gondolat, hogy igenis a közelben tartózkodik még valaki, aki szintén rendelkezik szárnyakkal. Valamint hegyes és pengeéles karmokkal. No meg egy olyan tekintélyes méretű fogsorral, amit egyáltalán nem növényevésre hozott létre az evolúció, avagy ahogy a maradiak gondolják, nem legelgetésre teremtett a sárkányok istene.

Erre persze rögtön eszembe jutott az a furcsa történet, amit a múlt héten hallottam fél füllel a Nyakonöntött Próbagoblin pincetermében. A szomszéd asztalnál ugyanis négy törpe beszélgetett, a szót akkor éppen a leg-hosszabb szakállú vitte. Emígyen: „A legutolsó mérések szerint a bálnaisten a fejétől a farkáig pontosan tíz egységnyi hosszúságú, a farkától a fejéig pedig tizenegy. Ennek az anomáliának több oka lehet.

1. A suhanc ateista tudósokból álló kutatócsoport annyira meglepődött azon, hogy a tervezett plankton- és gyümölcszabáló buli helyett – melyet egy olyan távoli partszakasz mellett terveztek megtartani, ahol egy nagyobb folyó torkollik az óceánba, amely az odavezető útja során az utolsó kilométereit egy gyümölcsfák alkotta kiterjedt erdőn keresztül teszi meg, és véletlenül pont akkorra esett a gyümölcszuhlás időszaka, mikor is a fák szemenként belepotyogtatják az illető folyóba a túlert, erjedő finomságokat – mégiscsak belebotlottak az istenükbe, hogy hiba csúszott a mérések pontosságába.

2. A mérőműszerek hitelesítése során léphetett fel valami gubanc.

3. Az istenek mégiscsak kiszámíthatatlanok, avagy (meg)mérhetetlenek.”

Kis csend keletkezett, melynek során a törpék mege-mésztették a hallottakat, majd a legöregebb összegezte a tanulást: „Akkor igyunk a gyümölcsfákra.”

Ezek után ismét megpróbáltam a feladatomra összpontosítani, és egy speciális technikával késleltetni a hasonló módon felbukkanó ugyancsak érdekes, ámbátor igen figyelemelterelő gondolatokat.

Vásári mutatóanyagokat megszegyenítő felelőtlenséggel tipegtem hát tovább, nem törődve olyan kisstílusú bosszantó jelenségekkel, mint a hideg veríték csörgedezése a hátam közepén, valamint pár fokkal langyosabb kistestvére csordogálása az orrom hegye felé.

Percek kérdése lehetett, mikor csúszik meg jobbik, vagy rosszabbik bal lábam, kellő lendülettel berúgva a majdani leesésemhez vezető ösvény olajozott kapuját. Már éppen kezdtém örvendezni azon, hogy milyen jól halogatom a balszerencsés pillanatot, amikor begörcsölt a talpam.

Az érdekes hang kicsit hasonlított egy reped teáskanna által kibocsátotthoz, amikor a benne forrongó víz méltányolja a nem várt kiutat – mondják páran, hogy

érdemesebb elszívni, mint áztatgatni –, de egy kicsit arra is, amikor megzavarsz egy alvó csikos morcsákot, ami előbb kábán pislog párat, majd sziszeg, mielőtt megkarmol, avagy beléd harap. Nem semmi, hogy én adtam ki.

Miközben csendben nyöszörögtem a jó pár négyzetcentiméternyi helyen, azon ábrándoztam, hogy nyakig merülök a forró vízben a Nyakonöntött Próbagoblin meleg vizes medencéjében, és hagyom, hogy a föld mélyéről feltörő termálvíz kényeztesse fáradt testemet.

Egy hirtelen támadt szellőkés billentett ki álmodozásomból, tehát szorgalmasan kapartam a falat néminemű fogódzó után tapogatva. Persze közben fél lábon izegve, forradalmian új balett mozdulatokat bemutatva. Kár hogy a közelben, sőt a látótávolságon belül tartózkodó koreográfusok száma erősen a nullához konvergálódott.

Szerencsére nem szakadt le alattam a harmadik dimenzióból oly keveset szolgáltató perem, így két-három hirtelen felindulásból elkövetett kintorna mutatóvány végrehajtása után végre-valahára elértem a titkos barlangbejáratot. Gyorsan besasszézta a koromsötétbe, és tekintélyes mennyiségű levegőt elhasználva felsőhajtottam.

Ezek után máris szemrevételezhettem tükörképemet – mire nem jó egy ekkora sárkányszem –, amint megkönnyebbülten ácsorog, mivel újra szilárd talajt érez lába alatt, majd ahogy a szokásos reakcióidő elteltével megmutatkoznak rajta a pánik első jelei.

Kétségbeesett ötlettől vezérelve felemeltem kitért ujjú tenyeremet, és egy lassú és határozottan szánt mozdulattal elhúztam a sárkány szeme előtt balról a csipásabbik vége felé, miközben ezt motyogtam ugyanolyan határozottsági hatásokkal: Jó kis sárkány. Nem bánt a sárkány.

Nem is rossz próbálkozás – szólalt meg egy igéző női hang a fejemben, olyan érzetet keltve, hogy most megfogja a grabancánál azt a játékos kiskutyát, egy kicsit megrázza, majd visszaemeli a kerítés mögé, ahonnan elcsatangolt. Igazán értékelem – kacsintott rám a szörnyeteg, miközben bólogatva követtem lecsukódó, majd felpattanó szemhéját pár lépés távolságból.

Kínos vigyor fagyott arcomra, és erőteljesen azon gondolkodtam, mit is tehetnék abban az ügyben, hogy kicsit még meghosszabbítsam evilágon való tartózkodásom időintervallumát. Persze felesleges volt ezen töprengennem.

Hess! – fújt rám, a szörnyen szép bestia, miáltal egy szempillantás alatt úgy tíz méterrel találtam magam a barlangbejáratától, persze abba az irányba, ahol a sziklapadló már nem szabott gátat a gravitációnak olyan csekélységgel, mint a fent tartás, mivel az a földrajzi terület már egyáltalán nem tartozott a barlanghoz. Így minden további fenntartás nélkül megállapíthattam, hogy immár lefelé szállingózik a szakadékban a szabad ég alatt, mint egy játékosan hulldogáló falevél, vagy mint egy rét felett tovalibbenő tollpihe?

Hát egyáltalán nem. Inkább úgy, mint egy nagyobb darab, lendületes iramban magasságvesztő kő.

Elkönyveltem magamban, hogy a kettesszámú kísérletem is száanalomra méltó kudarcot vallott, így hát a zuhanás közben gyorsan elszámoltam négyig, majd meghúztam a gondosan összehajtogatott selyemernyő kioldószinórját.

Craz

Gyakorlat teszi a mestert

(*Ihlette Bel Corma - Konkurencia című műve*)

Első nap

A hajnali derengésben két alak lépdelt lassan a kastély mellett fekvő ős öreg temetőben a sírok közt. A magasabbik egy pillanatra megállt, körülnézett, aztán balra fordult.

- Kövess!

Az alacsonyabbik engedelmesen követte. Félálomban lépdelt magasabb társa mögött, még nem igazán ébredt fel. A mester azt mondta, a hideg majd felébreszti. Nos, hajnali hideg ide, vagy oda, ő akkor is nagyon álmos volt. Hatalmasat ásított, így nem vette észre, hogy tanítója megállt, ő pedig nekigyalogolt.

- Uhh! - mondta ő.

- Hogyaza...! - kontrázott a mester hirtelen felé fordulva, mintha meg akarná ütni, aztán a mozdulat megakadt, és ütésre emelt kezével inkább a csuklyáját lökte hátra.

- Albert, már mondtam neked számtalanszor... - kezdte, de Albert nem figyelt most sem, csak könnybe lábadt szemekkel nézte mesterét, néha bólintva, néha a fejét rázva. Amikor aztán csend lett, összeszedte magát, és mély alázattal a hangjában azt mondta.

- Megértettem, Juho... Hajó... Hülye... H'Juan mester, úgy lesz, ahogy mondtad.

A mester mormogott valamit az egyik fejének támasztva botját, aztán két karjával széles mozdulatokat tett.

- Itt körülöttünk, mindenhol halottak fekszenek.

Ezzel nem mondott nagy újdonságot, és Albert érezte, hogy szemei lassan, de biztosan lecsukódnak. Kétségbeesetten próbált koncentrálni, majd hirtelen pofon vágta magát. A mester megakadt.

- Mi bajod?

- Szúnyog volt.

- Szúnyog.

- Az.

- Nos... eme temető elég öreg ahhoz, hogy a Sötét Tanok szakának legidősebb mágusa se emlékezzen rá, voltaképpen kik is fekszenek itt. Úgyhogy nem csinálunk erkölcsi kérdést abból, hogy ide hozzuk az ifjú mágusokat gyakorolni. Az elmélettel ugye tisztában vagy?

- Ó igen, mester, teljes mértékben! - vágta rá Albert azonnal, csak utólag fogva fel a kérdést.

- Helyes. Akkor hát ma idézni fogsz!

- Óóó Heje... Nagymester!

- Mi az?

- Be kell vallanom, hogy egyetlen verset sem tanultam meg.

H'Juan egy pillanatig igen idióta arcot vágott, de Albert volt olyan bölcs, hogy ezt az észrevételt megtartsa magának. Mestere hirtelen a homlokára csapott.

- Te azt hiszed, hogy... egy versből... medve anyám... na idefigyelj, teee... halottat fogsz idézni, érted? Halottat, te szerencsétlen!

Albert nem tudta eldönteni, hogy kezdjen-e ugrálni lefelé örömben tapsikolva, vagy ne, így aztán inkább veszteg maradt. Abból nem lehet baj. A nagymester arca átszellemült.

- Ma reggel megnyitod azon kapukat, mely' kapuk

megnyitására idáig oktattalak, és eme kapukon majd előjönnek a holtak, hogy engedelmességednek akaratosodnak! Valami egészen egyszerűvel fogunk kezdeni. Idézz meg valamit!

Albert összecsapta két tenyerét, alaposan összedörzsölte őket, ezután feltúrta csuhájának ujjait, majd megérezvén a hideget sürgősen vissza. Utána enyhe terpeszbe állt, és karkörzésbe kezdett. A mester mindezt blázírt arccal nézte végig, de aztán mikor majd egy percre semmi nem történt, a tanítványa felé fordult.

- Mondd csak... Mit művelsz?

- Megbocsáss, mester, roppantul fádom. Gondoltam, bemelegítek.

H'Juan rárivallt.

- Bemelegítek én neked mindjárt akkorát, hogy huszonhárom felé jhob'sa reke-reke navazism, világos?

- Hogy őszinte legyek, a vége nem annyira...

- CSINÁLD!

Albert mély levegőt vett, aztán elordította magát:

- Idézlek elveszett túlvilági lélek!

Tőle jobbra, pár lépésnyire megjelent egy vakítóan élénk kék kör, villant egyet, majd kihunyott. H'Juan hűledzve meredt a helyére.

- Mi ez?

Albert közelebb hajolt kicsit, aztán vállat vont.

- Egy hörcsög. Azt mondtad, valami könnyűvel kezdjek.

Második nap

Ugyanott álltak meg, mint előző nap, de Albert most kínosan ügyelt, hogy ásítását akkorra időzítse, amikor már megálltak.

- Figyelsz, tanítvány?

- Hogyne, mester. Iszom szavaidat.

- Na. Akkor most szedd össze nem túl sok sütnivalódat, és idézz meg egy holtat! Egy embert, ha ez nem túl nagy kérés.

Albert koncentrált, ordított egy sort, jött a kék kör, a villanás, aztán mestere szánakozó sóhajtása.

- Ó miért?...

A füstölő kör közepén egy apró csirke összefonnyadt csontváza kapirgált, rekedten csipogva. A fiú bocsánatkérő arccal intett, mire H'Juan megfordult, és elindult vissza felé.

- Rendben, holnap reggeli után jövünk.

Harmadik nap

Kék kör, villanás, enyhe füst.

Albert félve nézett a megidézettre. Egy igen lepusztult csontváz ácsorgott mellette, hiányzott a bal karja vállból, a jobb alsó lábszára, az alsó állkapcsa, meg jó pár bordája is. H'Juan legyintett.

- Frissebbet nem tudtál volna? Mindegy, megteszi. Most utasítsd valami egyszerűre.

- Állj fél lábra! - kiáltotta Albert, mire a néhai szép laszan, nyikorogva felborult.

Negyedik nap

Egy határozottan rosszcárú hulla vigyorgott rájuk. H'Juan megveregette Albert vállát.

- Nagyszerű! Ez már igen! Mondhatnám, hulla jó!

A mester ezután vagy öt percig röhögött a saját szó viccén, miközben Albert megilletődve ácsorgott. A mester végre nagy nehezen abbahagyta a röhögéscsélést, és könnyeit törölgetve intett a zombi felé.

- Beszélj hozzá, tartsd uralmad alatt, haha... vagy kibelez, hehe...

- Hello - mondta Albert félénken - Hogy vagy?

A zombi csontkezébe temette foszladozó arcát.

Ötödik nap

A mellettük materializálódó halott egészen jól festett, leszámítva pár mélyebb karcolást. Páncélja homályosan fénylett, jobb kezében egy repedezett bunkót tartott. H'Juan a szakállát fésülgetve járta körbe, aztán csettintett.

- Nagyszerű! Határozottan fejlődsz, kölyök. Oké, utasítsd!

- Támadás! - ordította Albert. A zombi darabosan a mesterhez lépett, és lazán lecsapta.

Hatodik nap

Albert rosszkedvűen ácsorgott a fényes páncélban feszítő, hatalmas termetű hulla mellett, aki egy kétélű

szekercén támaszkodott unottan. A mester megigazította a fején lévő kötést, aztán a fiúhoz fordult.

- Rendben. Ami a megidézettjeidet illeti, elmondhatjuk, hogy jó irányba haladsz. Most már csak az önuralmadat kell fejlesztenünk. Ha magadon nem uralkodsz, nem tudsz uralkodni a megidézeten sem.

Ekkor a zombi hirtelen felkapta a szekercéjét, és vadul megpörgette a feje felett. Albert bokán rúgta.

- Nyughass!

H'Juan elvigyorodott.

- Látod, fog ez menni.

Hetedik nap

Egy majd három méter magas, éjsötét páncélt viselő alak állt mellettük. Sisak rostélyain füst gomolygott elő, válltűskéire erősített fekete köpenyét lassan lobogtatta a feltámadó szellő. Kardja olyan hosszú volt, mint amilyen magas Albert, a fiú tágra nyílt szemekkel nézett fel a rémre. H'Juan halkán tapsolt.

- Ezt nevezem. Egy hamisítatlan katakombaszökevény. Utoljára ilyet talán száz éve sikerült megidéznie Bel Corma nagymesternek. Büszke vagyok rád, fiam. Holnap lesz a megmérettetés, nem árt, ha gyakorolsz kicsit. Az összes tanonc egyszerre idézi meg majd szolgáját, és öldöklő küzdelem dönti el, ki a legjobb. - Szélesen elmosolyodott, aztán megveregette a fiú vállát. - Azt hiszem, nem lesz konkurenciánk.

Xenothep

Koporsóban - Félperces borzongások sorozat

A koporsó falát csapkodom öklömmel, és kétségbeesetten ordítok, ahogy a torkomon kifér:

- Engedjenek ki! Ne temessenek el! Élek!

Ütöm, vágom, rúgom a deszkát - szabadulni akarok mindenáron.

Éles fájdalom hasít bal lábszáramba, valami hegyes tárgyba rúgtam bele, bőröm mélyen felszakadt, érzem a vér szagát.

Levegőm fogytán - fuldoklom.

Még akkor is zihálva kapkodok levegő után, amikor rémálmomból magamhoz térve felébredek.

Fülledt meleg van, és sötét. Átizzadt homlokomról bágyadtan törölöm le a verítéket csipkézett szélű, selyem szemfedőmmel...

juditti

Hófehér holló

Mit lep el hullt lepel
Ég kékjével,
Mit takar éj-angyal
Hó fakó fehérjével?

Mit dajkál kis madár
Ében fészkeben,
Ha fióka már mióta
Békében él a fehér égen?

Fájva szitálja
Kétes fényességét a hó,
Pelyhekként zsongva hullatja
Édes énekét a holló.

Mit borong havas holdkorong
Hangtalan haranggal,
Ha csend odafent
Egyévált sosem várt szavakkal?

Képet szó lélegző
Márvány-mesés táj,
Hóba olvadó fehér holló
Kirí s metsző levegő öleli.

Mindig már.

Csillangó

A rózsá álma

Porba sújtó, kopogó jégeső,
földre hulló, szomorú, széteső
rózsaszál.

Lobbanó vágyad színekké válva,
szunnyadó álmod pilléként szállva
rám talál.

Lelkemben bálozó, szürke szellemek,
szememben táncoló, fűrge fellegek
szétozlanak.

Harmattá málló édes szirmaid,
múltammá váló színes árnyaid
beragyognak.

bel corma

Vadító

Rómeó vadító ruháját felvette,
az óvszert is zsebébe rejtette,
azt hitte, buli, csajok és szex
várja, nem csak száraz keksz,
kínjában mind megette.

bel corma

A vad és a vadász esete...

Féreg rágja lelkem:
Gyötrelmem a neve.
Vágyat okoz, öl, kínoz:
nincs gyógyszerem ellene.

Hosszú idő után
most jutott eleséghez:
szeretettel közelítek
az ellenséghez.

Mert ellenem vagy te,
lelkem megrontója!
Vágy kínja éget,
te vagy okozója!

Édes kínozóm,
tégy szolgálddá,
ejts rabul engemet!
Örökké szolgállok,

szeretlek, követlek...

Csak azt ne felejtse el,
hogy néha a vad kényszeríti
térdre vadászát és urát:
ezért szívedre jól vigyázz!

Mert elveszem tőled
azt, mi jussom, nyereségem,
nem kapod vissza azt, mit
átadol a vágy hevében.

Isten látja lelkem,
jót akarok, de a rossz
felé visz. Isten óvjon tőled,
csak csókolj s szeress, míg bírsz!

angyalka146

Éji manó

Távoli égen, a Hold közelében
Egy éjjeli manócska bús dalra kél.
Fényből szőtt dalban dúdolja halkan
Csillagkottából az éji zenét.
Törnek a távna a hangok, a vágyak,
A szeretet-dallam e bolygóra ér,
- ostoba lények, zárt szívvel élnek -
Süket fülek közt fújja a szél.

Szemén nincs álom, csak szuszog az ágyon
Plüssmacit ölelve egy kisgyerek.
Az ablakhoz lépve tekint az égre,
Figyeli a pislákoló fényeket.
Csillagok tánca és felhők románca,
Szívében a csoda is beteljesül,
Végtelen térben, a Földön, az égen
A fiú és a manó lelke egyesül.

Dregnan

1000101 - 1. rész

Amikor veszem magamnak a bátorságot, hogy elmeséljem, amit tettem, tisztában vagyok a helyzetemmel. Sajnálatos a tény, hogy az emberiség nagy részének szellemi képességei korlátok között mozognak, így reménytelen, hogy a többség türelemmel mérlegeljen a hétköznapi tapasztalatoktól távol eső, idegenszerű és ritka jelenségeket. Az empirizmus időnként meglehetősen közönséges fátyla jótékonyan eltakarja azokat az aspektusokat, melyek megértéséhez esetleg több szellemi erő szükséges. A nevem nem lényeges, egy voltam azok közül, akik a háttérben megalkották az első magyar elektronikus számológépet. De nem ezt akarom elmesélni...

...Amikor azon az éjjelen, 1961 novemberén feltettem a KÉRDÉSEM a gépnek, az egyetlen rögeszmés kérdést, ami foglalkoztatott, félttem az esetleges kudarcától, de még jobban a választól. A kísérletem teljesen tudománytalan volt, ha rájönnek, mit tettem, vége a tudományos pályámnak. Magam sem tudom, miként kerített hatalmába az örült gondolat, hogy egy általam is jól ismert szerkezettől, melynek működésével maradéktalanul tisztában voltam, ilyet kérdezzek. Talán az a történet a ludas, amelyben egy lusta amerikai srácot egy számítógép éltanulóvá programoz át, s amit kevés szabadidőmben olvastam el, kollégáim unszolására. Bár aligha ez az oka mégis, hogy azon az éjen a Szovjetunióból kapott tervek alapján kifejlesztett és megépített első magyar számítógépet olyan működésre bírtam, ami messze túlmutatott annak lehetőségein. Nem is lenne értelme ezt megörökíteni, ha a gép úgy viselkedett volna, miként azt ezen új tudományág alapja, a logika diktálta volna. De nem ez történt, a gép VÁLASZOLT a kérdésre, sőt továbbment...

...Több mint egy esztendeje már, hogy készültem erre, tervezgettem, manővereztem, akár egy bűnöző. Az is vagyok, mert csaltam a gépidővel, és lyukkártya-szalagot loptam. Nem voltak fenntartásaim az ügyben. Úgy jártam el, mint egy kém, konspiráltam, bár ez irányú ismereteimet csak tájékozódás céljából elolvasott kémtörténetekből meríthettem. Ezekben mindig egy imperialista ügynök és-vagy egy 56-os disszidens próbálja akadályozni a békés szocialista építőmunkát, de a magyar elhárítók résen vannak. Szerencsém, hogy én nem voltam se kapitalista, se 56-os, csak egy izgatott tudós, aki kíváncsi volt. De azért kém voltam, a jövőbe akartam bekélni, és az örült gondolat, hogy az M-3-assal ez sikerülhet, nem hagyott nyugodni. Teljesen logikátlan volt, hiszen a számítógép csak azt „tudja”, amit beleprogramoztunk. Azok a sci-fik, amiket a gép építése közben olvastam, azonban elültették a kisördögöt a fejembe. A szovjet sci-fi, amiben az űrrakétát vezérlő elektronikus számológépe segít az embereknek, vagy Asimov robottörténetei... aztán elolvastam Lem Summa Technologiae-ját, és ott álltam zsidbadtan, döbbenet, tudtam, hogy a számológépeké a jövő. Az agyam zúgott, ahogy egy nyári reggelen, mindenkit megelőzve bementem az intézetbe, és a készülő fémmonstrum előtt álltam. A jövő űrrakétáit ilyen gépek irányítják vajon...? Egy biztos: azoknak sokkal kisebbnek kell majd lenniük. A jövő kis számítógépei... ezt ott állva el sem bírtam képzelni, és bevallom, még ma is nehezen megy. Amikor azon a januári napon, 59-ben beindult a gép, mindannyian ujjongtunk, az 57 óta tartó megfeszített munka meghozta gyümölcsét. Az elméleti rajzok, logikai és áramköri leírások fizikai, működő valósággá lettek. Attól kezdve matematikusok örvongtek a gép előtt, hiszteroid ábrázattal figyelve a biteket kijelző lámpákat, hogy hol tart a gép az adott számításban. Miközben újabb programokon törtük a fejünk, és a régieket csiszoltuk,

de már számítástechnikai szeminárium indult, bár az MTA fanyalgott. Viszont a szovjetek aláírták a gyártási jegyzőkönyvet, azaz gyakorlatilag átvették, elismerték a magyar számítógépet. Ekkor, szinte másnap elkezdtem a konspirálást. Lehet, hogy én vagyok az első, aki egy számítógépet kémlelésre használt, a jövő kikémlésére. Miközben a gépidő-kimutatással manipuláltam, s azon törtem a fejem, hogy lophatnék el egy szalagot, és közben egy teljesen új programot is kellett írnom, egyedül, senki segítségére sem számítva. A novellabeli számítógéppel ellentétben a mienk nem volt értelmes lény, ez akkora ökörség, hogy harsányan röhögtem rajta, mikor olvastam. Olyat hiába is kérnek tőle, amire nincs beprogramozva. Nem gondolkodik, csak logikai láncolatokon halad. Programokat hajt végre... ám ha az a program túlmutat a megszokott kereteken, számításokon... ha más a megközelítés... Volt időszak, amikor nem hittem, hogy ilyesmit sikerülhet megírnom, csak sejtettem, merre kellene haladnom, ám többszöri eredménytelen nekihozódás után egyszerre csak megleltem a formulát, a nyelvezetet, amit lefordítva a gép használta jelekre, elkezdhettem a kérdés megfogalmazását. A problémát hetekig rágtam, és időnként a szellemi összeomlás határa jutva lassan, de biztosan haladtam előre. A kulcsot egy különös álom adta meg. Amikor nem ezzel az örüllettel foglalkoztam, egy régi könyvet olvastam, amelyet a nagyapám hagyott örökül rám. Tele volt mindenféle bonyolult, cirádás jellel, és alig, vagy egyáltalán nem kiejthető szavakkal, amik versekbe voltak szedve. Állítása szerint keleten szerezte az öreg, de nem mondta el, hogy hol. Akkor bízta rám, mikor megtudta, hogy kultúrantropológus akarok lenni. Azt már nem érthette meg, hogy hűtlenné válva a gyermeki álmomhoz, a matematika és az ismeretelmélet mellett kötöttem ki. Valószínűleg áru-lászként élet volna meg. Az álomra nem nagyon emlékszem, csak egy rendkívül nyomasztó hely emléke maradt meg, ahol bolyongva a torznak tűnő, természetellenes szögű falakon zölden lüktető ábrákat silabizáltam. Álomban úgy éreztem, értem is azokat. Utólag hiszem, hogy ezek az ábrák, miket ébredéskor elfeledtem, segítettek valamiképp. Először leírtam magamnak egy papírra: Mi lesz 2000-ben? Ennyi volt az egész, ezt aztán egy olyan közegbe kellett helyeznem, hogy a gép tudjon velem mit kezdeni. Nem volt egyszerű mutatvány, ráadásul az ellenőrzésről le kellett mondanom, csupán egy részletet futtattam le, a hídépítési műveletek közé csempészve. Pofátlan voltam, a főnökeim szeme láttára ellenőriztem a privát programom! Annyira el voltak foglalva, hogy semmit se vettek észre! Közben egy szerencsés véletlennek köszönhetően sikerült lyukkártyát is lopnom, valaki ügyetlensége miatt egy rakás szalag tönkrement, és én kaptam az alkalmon, hogy a selejtezési jegyzőkönyvet én írhattam meg. A részprogram hibátlanul bizonyult, de többet nem mertem kockáztatni, hogy valakinek esetleg feltűnjön a plusz munkafolyamat. Azokban a napokban már a közelgő ünnep hangulata volt az úr. Az utcákon már napok óta a kirakatokat díszítették, Lenin, Marx és Engels képeivel. A vörös csillagok a lámpák fényében furán hajladoztak, elevennek tűntek. Az autoreflektorok is a mozgás nyugtalanító érzetét keltették...ez a mozgás vízszintes volt, de eszembe jutott róla egy másik, egy függőleges... A munkanap végén nagy feltűnően nekikészülődtem a távozásnak, ekkor már szemerkélt az eső, miután egész nap hideg szél kergette odafenn a sötét fellegeket. Úgy intéztem, hogy az utolsók között maradjak, és nem esett az se nehezemre,

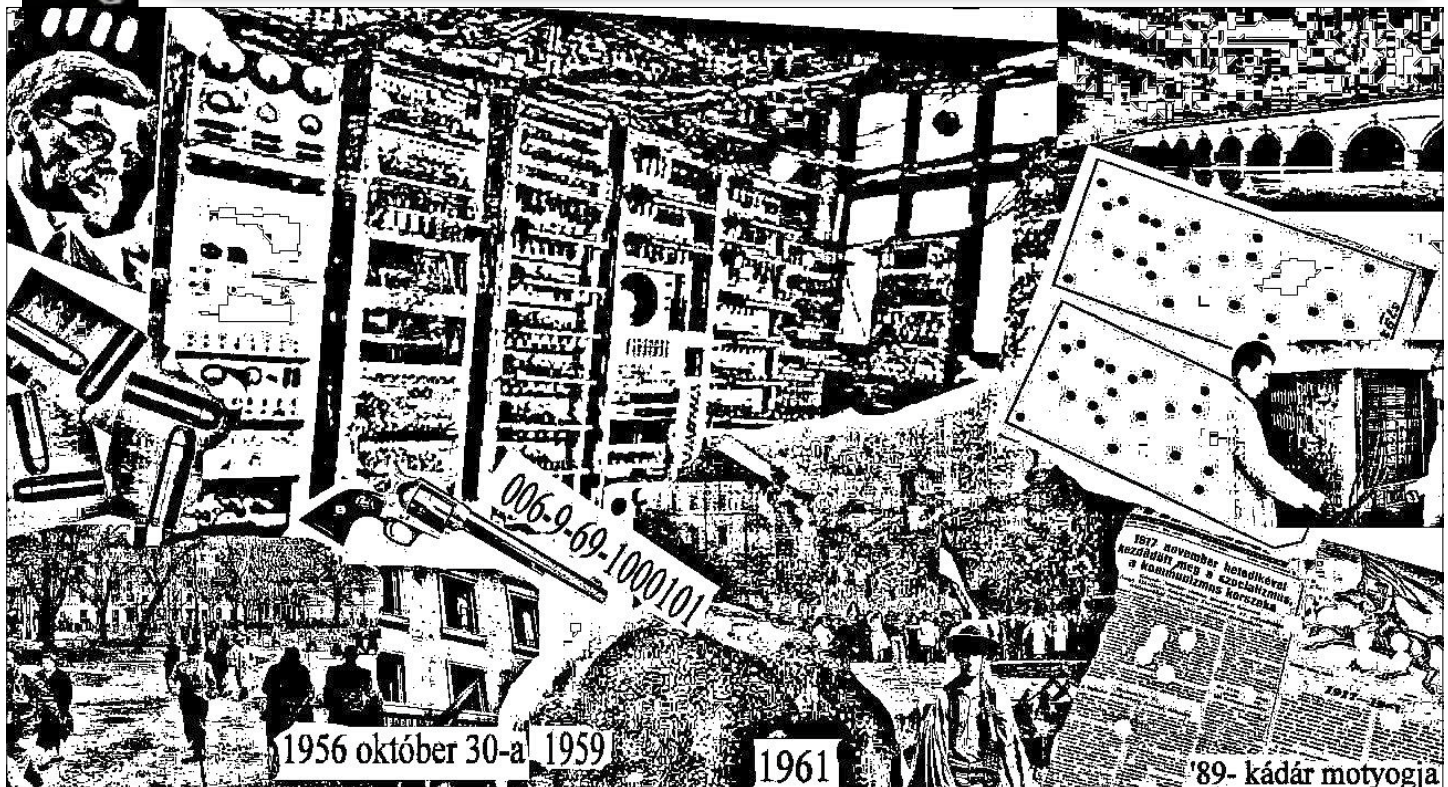

úgy helyezkedni, hogy engem bízzanak meg a gép lekapcsolásával. Nem tettem meg, csak imitáltam, és azzal foglalkoztam, hogy minél jobban álcázzam ezt. Az egészen halk zúgást szerencsére elnyomta a hatalmas eső zuhogása és a szél süvítése. Én csuktam be az ajtót, s mivel elvállaltam, hogy másnap elsőnek jövök, hogy a gépet elindítsam, nekem adták a kulcsot, hogy zárjak. Arra is fel voltam készülve, ha le kell adnom a kulcsot. Régen volt már másolatom, mégpedig az ócska gyurmás trükk segítségével. De a kulcs nálam maradt, sőt még együtt érző pillantásokat is kaptam, hogy ebben az időben kell majd hajnalban bejőnnöm. Látszólag távoztam én is, aztán visszalopakodtam, akár egy tolvaj. Ezen a ponton már tényleg az voltam... a jövő tolvaja, legalábbis így gondoltam magamra. Szinte kéjes érzés volt a jövőkém szerepe, nem érdekelt többé más csak a tett, amit elkövetek... igazi bűnöző lettem... De lehet, hogy csak egy örült...

...Nem volt nehéz dolgom, az eső egyre jobban esett, a szél pedig vadul kotorta. Tudtam, hogy később az idő még rosszabbra fordul, hajnalra meglehet, fagyni fog. Az éjszakai portás ki sem dugta az orrát a fülkéjéből, kajánul arra gondoltam: akár szét is szedhetném a gépet, és a darabokat hazavihetném, azt sem venné észre. Reszkettem, de nem a hidegtől. Úgy settenkedtem végig a folyosón, akár egy ellenforradalmár a kémregényekben. Úgy is éreztem magam, bár a forradalmat izzadságos rémálmokban látom néha, ha valami megfekszi a gyomrom. 56-ban csak a számat tátottam, s volt, hogy napokig ki sem mozdultam otthonról. Az MSZMP-be beléptem, bár azelőtt nem voltam párttag, de most be akartam magam biztosítani. Később, amikor a számológépet kezdtük építeni, bizony észrevettem, ez egy jó taktika volt, megbíztak bennem. Most viszont igazán úgy éreztem magam, mint azok a fiúk, akkor! A gép türelmesen várt... nem rám, csak úgy várt, a következő utasításra, programfuttatásra, mivel nem kapcsolták ki... én nem kapcsoltam ki. Az ismerős zúgás a surrogó esőn át megnyugtatótt, ez az én éjszakám! A válaszon, amit fel kell mondanom, ha valaki rám nyit, sokat gondolkodtam. Két hete manőverezek egy részkérdéssel, híd számításaiból, ez az ali-

bim, ha kérdezik, ezért jöttem vissza. Úgy érzem, valamit ellenőriznem kell. Nem egy tűzbiztos alibi, reméltem, nem lesz rá szükség. Nekiláttam, hogy a feladatot betápláljam a gépbe, nem volt egyszerű, mert eltértem a szokványos nyelvezettől, ám mégis haladtam. Ez is azt bizonyítja, hogy a gép sokoldalú, nem csupán egy módon lehet használni, ahogy eddig tettük... azt hiszem, ezt megtartom magamnak, még jól jöhet. Amikor végeztem, az órára néztem és azonnal megértettem, miért érzem magam felmosórongynak: 3 teljes órán át megszakítás nélkül dolgoztam! Hátrébb léptem, és vártam, először nem történt semmi, már azt gondoltam, hogy az egész, amit eddig csináltam, semmit sem ér, de aztán a jól ismert zúgás helyét egészen másfajta vette át. Ilyet még nem hallottam! Azt hittem hirtelen, hogy elromlott, a rémület azonban csak másodpercekig tartott. Aztán csend támadt, mintha kikapcsoltam volna a masinát, ilyet sem csinált még, a megbízható zúgása dögvészes csenddé vált! A kijelzők azonban villogtak, a gép „kotlott” az adataimon! Úgy éreztem, hogy ez egy örökkévalóság, hogy megette a fene az egészet! DE nem romlott el semmi, az új nyelvezet új működést kíván, csak a bitek ugyanazok, de a megközelítés teljesen más! A gép hirtelen munkába lendült, és én megkönnyebbültem. A megszakított zúgás visszatért, de egy eddig ismeretlen zaj is hallatszott: furcsa bűgő zakatolás... hátborzongatóan szervesnek hatott ez a zaj, mintha zihálna a gép! Figyeltem, de ezen kívül semmi abnormalitást nem észleltem a számológépen. Minél tovább álltam előtte, annál inkább az az érzet lett rajtam úrrá, hogy a gép éppen olyan most, akár egy rakodómunkás, aki valami nagyon nehezet cipel! Minden idegszállammal éreztem, hogy megbirkózik vele, csak erőfeszítés „szokatlan” neki. Aztán rám tört a sürgető szükség, és otthagytam a gépet a feladatával, kiléptem a folyosóra. A mozdulatlan, sötét folyosó az eső hangjaival egy elsüllyedt hajóra emlékeztetett. Az ablaktáblákon lecsurgó, szinte érezhetően hideg víz, absztrakt, szürrealista árnyakat rajzolt a falakra. A mellékhelyiségben sem mertem lámpát kapcsolni, az utcáról beszűrődő fény és a víz hangja álomszerűvé tett mindent. Mi lesz, ha valami végzetes hiba történik, és nem tudom helyre hozni?

Eszembe jutott az álombéli bolyongás abban a torz városban. A hirtelen feltáruuló párhuzam a fagyos esőben úszó épület sötét mélye és az álomváros között fejbe vágott. Az a hely olyan benyomást tett, hogy sokáig mélyen a víz alatt volt, csak most hirtelen a felszínre vetette a geológia... vagy nem is az? Ezen hosszan töprengtem, mert az érzet maradt, a képek elúsztak, és nem tudtam visszahozni azokat. Amikor visszatértem, először nem nyitottam be. Ott álltam az ajtó előtt, és hallgatóztam, a gép egyenletesen zúgott. Amikor beléptem, első pillantásom a gépre esett, ontotta magából a szalagot! Döbbenet néztem, mi lesz, ha idő előtt elfogy belőle az összelopkodott szalag? Izgatott voltam, van-e válasz... értelmezhető válasz, vagy csak feleslegesen fogyasztottam az áramot, túráztattam a drága s pótolhatatlan számológépet? Ha van válasz, mi az? Mire mindezit végiggondoltam, a gép hirtelen abbahagyta a munkát! Végzett! Hajnali 4 óra volt ekkor. Reszkető kézzel vettem ki a szalagomat, s raktam vissza a helyére a hivatalosat. Vénembernek éreztem magam, szédelegtem. Csak akkor lettem kicsit jobban, amikor kialudtak a gép fényei, és a VÁLASZ, ha az volt egyáltalán, egy vízhatlan tasakban a táskámban lapult. A portás mélyen aludt a kalickájában, úgy osontam ki onnan, akár egy szellem. Az eső elállt, csikorogva fagygni kezdett. A mai napon a baleseti statisztika lesz a téma, hányan törték ki a karjukat, lábukat, amikor óvatlanul léptek. Hány autó nem tudott megállni időben. Csak annyira mentem haza, hogy az előre elkészített rejtekhelyre dugjam a szalagot, ittam egy kávét, ettem, s máris indultam vissza. Ezúttal hivatalosan...

...Reggel 6 órakor léptem be a kapun. A portás álmos, nyúzott arccal nézett rám, pont úgy, mint aki kísértetet lát. Igyekeztem fesztelen lenni, vidám, hogy megmaradjon benne ez a találkozás.

- Jó reggelt! - köszöntem rá hangosan. A vidám hangomat hallva megpróbálta összekapni magát.

- ...ó reggl...t - válaszolta kásásan. Megszántam, nem lehet valami kellemes egyedül tölteni a hideg, nedves estét egy „üres” épületben. Rohantam fel a géphez, a folyosón még nem égett a villany, így hátborzongatóan ismerős látási viszonyok között nyitottam be a számítástechnikai laborba. Felkapcsoltam a lámpát... legalábbis a kapcsolót elfordítottam, de sötétben maradtam. Megborzongtam, mert ez is túlzottan hasonló volt az éjszakai helyzethez. Vállaltam, biztos kiégett az izzó. Beindítottam a gépet... nem történt semmi! A masina meg sem mukkant, se egy fény, se egy hang! Dermedten álltam ott, egy hideg gombóc formálódott a gyomrom helyén.

- Tönkretettem! - Zsibbadtam ácsorogtam, az agyam kiürült. Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett rajta Mezős kartárs. Egyenesen rám nézett, én pedig órá. Nyitottam a szám, hogy valami magyarázatfélével próbálkozzak, de Mezős megelőzött.

- Semmi baj kartárs, nem kell megijedni, áramszünet van! Az eső ráfagyott a vezetékekre. Amíg a leszakadt kábeleket nem javítják ki, nem tudunk semmit se tenni! - A rémült fújtatásomat félreértve, még hozzátette:

- Nyugodjon meg, a gépnek semmi baja sincs, egyszerűen nem kap áramot!

Lerogytam, és ziháltam. Mezős hozzám ugrott.

- Ejnye, ejnye ennyire felizgatta magát! - Hozott egy pohár vizet, amit egy hajtásra megittam. Sorban jöttek a többiek is, és izgatottan tárgyalták az áramkimaradást. Én sokkos állapotban üldögéltem, és vártam, hogy értem jön a rendőrség. Semmi ilyen nem történt, egy idő múlva föltápáskodtam. Azonnal körém gyűltek, és résztvevően támogattak, de csak szófoszlányok jutottak el hozzám.

Ezekből halványan derengeni kezdett, hogy amit átéltem, ők a túlzott lelkiismeretességnek tudják be, és egyáltalán nem sejteneek semmit. Magyarul szó sincs lebukásról... tél van. Mezős látva, hogy jobban vagyok, nevetve mesélte a többieknek, mennyire lesújtott, hogy nem tudtam bekapcsolni a gépet.

- Ha tudnád az igazi okot, nagyokos! - sziszegte bennem egy hang, de csak bólogattam, ha azt kérdezték, jobban érzem-e magam. Ekkor az éjszakai portás lépett be. Megszédültem, mégiscsak lebuhtam, mert a fickó meglátott! Ezért nézett rám olyan furán reggel! A portás közölte, hogy már indulni készült, mikor telefonált B... felesége, hogy B... nem tud bejönni, mert az utcára lépve elcsúszott, és több bordája meg a karja tört.

- Na kartársak, azt javaslom, a mai programozást hallasszuk el! Ha majd lesz áram, és a számolás nem jár a csonttörés kockázatával, folytatjuk! - mondta Mezős. Mindenki kötelességtudóan nevetett, csak én nem. Mezős nem vette zokon. Később megtudtam, hogy teljesen félreértve azt hitte, hogy a kötelességtudatomat és szakmai büszkeségemet ért csorba miatt vagyok úgy kikészülve, és ez imponált neki. Odajött hozzám, és megveregette a vállam.

- Menjen haza, és aludja ki magát! - Összereztemem, fogalma se volt róla mennyire kellett volna nekem az alvás, ráhibázott a problémámra. Lassan elindultam kifelé.

- Csak aztán vigyázzon a hazaúton kartárs, nehogy úgy járjon, mint B...! - Amikor hazaértem, kimerülten lerogytam egy székbe, és csak bámultam a falat. Később valahogy feltápáskodtam, hogy megmosdjak, és lefeküdjek, könnyű ködöt éreztem a fejemben, üres volt mint egy vadonatúj lyukszalag. Bekapcsoltam a rádiót, éppen közlekedési helyzet volt, káosz. Lefeküdtem az ágyamra, és vártam az álmat, ami elkerült... Egyetlen gondolatom volt csupán: Mi a válasz? Felugrottam és munkához látam...

...A következőt olvastam ki döbbenet a lyukszalagból: „1956 október 30-a, folyik a pártház ostroma...” Ezt a mondatot újra meg újra elolvastam... nem hittem el. Valami tévedés ez gondoltam, lázam van, álmodom... Pont olyan érzet volt, mint az ismeretlen városban lenni. Akárhányszor kezdtem újra, mindig így kezdődött a VÁLASZ...

Nekiveselkedtem az információ visszafejtésének, újra ellenőriztem minden szakaszt, aztán folytattam. A kezem reszketett a kimerültségtől és a rémülettől. Amikor az első, bevezető szakasszal elkészültem, felolvastam:

Kérdés: Mi lesz 2000-ben?

Válasz: „Sok minden, ami nincs még...”

...Kicsiny, kézben hordható számítógépek, hordozható, zsebben elférő telefonok, amikkel fényképezni lehet és rádiót hallgatni, ceruzányi rádiók, lapos tévék, amiket a falra lehet tenni, képként, jegyzettömbnyi számítógépek, úrkutatás, sejtbiológia-összejutató, genetikai forradalom, informatikai forradalom, kapitalizmus... új világrend... 2006-9 bösmöd...? ...1956. október 23. forradalom és szabadságharc, 23-a nemzeti ünnep, munkaszüneti nap, Nagy Imre mártír miniszterelnök, újratemetés... újragondolás, zavar... ellenkező előjelű ellenzékiesség... '79-az empire forog, '89-Kádár motyogja: „...már fegyveres harcot vívtak egymással a „platformszabadságiak”...! mert én már nagyon öreg ember vagyok, és annyiféle betegségem van, hogy én azzal már nem törődök, hogyha agyonlő akárki engemet.” ezer év múlva lesz ugyanígy: 999,09, 09,09,09! 6 lövető colt-9 lyuk-automata... a gömbhéjon jól látszik... a múlt hullámverése... 1959 márciusában... már működött a gép... Bojki József gulyás, a 45-ös Coltjával szabályos párbajban megölte Jónás Miklós nyomozót, a Hortobágyon...?” „59. 06. 09. Amerika, Name: Jozef Bojki... farmer, cowboy? Revolutionary '56... political...? Yes...!”

Vattaszerű köd ereszkedett az agyamra, utólag a részesség mámorához érzem közelinek, ahogy önkívület-szerűen dolgoztam.

...Hajnalodott, amikor végeztem a nyers vázlatokkal. Fáradt voltam, elhatároztam, hogy megreggelizem, és beszerzek, valamilyen sajtóterméket. Zúgott az agyam attól, amit megtudtam. Teljesen tisztában voltam vele, hogy az eredményt titkolnom kell, hogy ebből nagy bajom származhat, ha kiderül. Amikor a kezembe vettem az újságot, megakadt a szemem a fejlécen: 1961. november 8! A lap első 3 oldala kizárólag november 7-e megünnepléséről szól, hosszasan idézték Kádár Jánost és Nyikita Szergejevics Hruscsovot, aki üdvözölte a testvéri Magyar Népköztársaság dolgozóit a jeles évfordulón. Zsibbadtan állodogáltam a fagyos utcán. Az nem létezik, hogy két teljes napra nem emlékszem! A kérdést november 5-én éjszaka tettem fel, 6-án nem dolgoztunk az áramszünet miatt, és 7-e ünnep? Létezik, hogy két teljes napon át görnyedtem a szalagok felett? Megszédültem, ó igen fáradt vagyok, nagyon is! Gondosan bezártam az ajtót. A szoba egy csatatérre hasonlított, jegyzetfüzetből kitépett lapok mindenütt, teleírt-számolt noteszek, kockás füzetek, tollak, ceruzák szanaszét. Az ájulás kerülgetett, átdolgoztam két napot, úgy, hogy észre sem vettem! Nem vettem részt a vállalati ünnepeken sem, és két napig nem adtam életjelt. Csoda, hogy még nem keresett senki! Pánikban elkezdtem összekapkodni a szétszórt lapokat, füzeteket, közben rémülten azon töprengtem: hogy fogom megmagyarázni ezt? Amikor eltüntettem mindent, reszketni kezdtem, a szoba imbolygott, mint egy hányódó hajó a borzalmas mélységek felett. Emlékszem, elmoztogtam Petőfitől a kedvenc soromat: „felül a büszke gálya, alul a víznek árja, de a víz az úr!” Elvánszorogtam az ágyig, és belezuhantam. Az álom alattomosan lepett meg, gyanútlan voltam, sejtelmem sem volt, hogy az már nem a valóság... halálpocsolyában gázolva sírtam. Elsírattam mindent amit ismertem, keservesen, idegenül önmagamnak is. Keservesen sírtam, ott a bűdös kanális mélyén, önmagam, a valódi éneket temettem. Körülöttem csend, sötétség, hideg. Bolyongtam értelmetlenül, léttelenül... sőt halottan! Különös volt, mert tudtam magamról, hogy meghaltam, mégis mozogtam. Valami akadályozott a mozgásban, mintha egy láthatatlan kéz húzót volna visszafelé. Amikor magamra tekintettem, valami fehérét láttam magamon, ami deréktól csöpögősen búzlott, és valahogy masszává állt össze, és saját fénye volt! Amikor felismertem a lyukszalagot, felnyögtem. A munkám, amivel kockára tettem mindent, rám tekeredett, akár az egyiptomi múmiák vászoncsikjai, és én rab voltam. Nem az államrendőrség, a saját tehetetlenségem rabja. A lyukszalag egyé vált a bőrömmel, az lett a bőröm, titkos üzenete, rejtelmes megfejtése a síron túl is üldözött, belevésődött a széteső idegpályákba, azokkal együtt hullott a semmibe, a kifürkészhetetlen jövő örvénye elragadta, elmosta, közben egy rettegett, nem emberi arc bámult rám...

Arra ébredtem, hogy kiestem az ágyból, élethalálharcba gabalyodva a takaróval. Éjszaka volt, odakint, minden idegszálammal éreztem, tombolt a tél.

...Ami most jön, az az én interpretációm. Egy számológép nem tud novellát írni, csak számolni. Sok év telt el azóta már, hogy a gépet szétszedték és eladták ócskavasnak. Az akkori jegyzeteimet használom, amikor mindent, amit a gép kiszámolt, előre is, meg hátra is, leírok. Most másfajta gépeket építenek, melyek egyre jobban hasonlítanak a sci-fik elképzelt számítógépeihez. A prog-ramnyelv, amit kitaláltam, rég túlhaladt, más az irány, bár nem biztos, hogy jó. Azóta egyvalamit sikerült megértenem a gépünk azon éji műveleteiből, elolvastam

Lem egy másik művét is, a 137 másodperc címűt. Fura ez, hogy mindkétszer, amikor elindultam s amikor megérkeztem is, Lem-hez jutottam. A tudatunk lineáris, a téridő nem az. A téridő egy gömbhéj, amely felületen a leélt tudatosságunk, egy parányi szakasz. Erről hisszük azt, hogy telik az idő. Az M-3-asunk másként érzékelt a téridőt, a lyukszalagok hosszas böngészése és évekig tartó számolgatás, utánaolvasás, az idők enyhültével külföldi szakirodalomban is, kiegészülve Lem történetével, úgy éreztem akkor, megadták a kulcsot. Ami biztos, hogy a gép nem vonalat „lát”, hanem mozaikszerű darabokat, amikor adatok tömkelegét adja meg olyan eseményekről, melyeket még nem érzékelünk, melyeket már nem érzékelünk. Ezeket az adatokat a saját nyelvén adja meg, amit aztán a mi dolgunk értelmezni. Ebben a különleges esetben én így értelmeztem a lyukkártyára került eredményt. Később a biztonság kedvéért megsemmisítettem a szalagokat. Az akkor készített jegyzeteimből írtam le az egészet. Ahogy ezeket a lapokat böngésztem, különös, sötét érzetem volt, úgy tűnt, a GÉP, a rég szétdarabolt masina ott van a sorok közt. De nem úgy, mint egy létező anyagi tárgy, hanem inkább egy pokolbéli démon! A Gép mögött pedig megfoghatatlanul elmosódott alakok tolongtak, az észlelhetőség határvidékén... de lehet, hogy csak egy felzaklatott elme képzelgésai ezek. Legalábbis ezzel hűtöttem le magam mindig. Tehát nem tudom, mennyi az én fantáziám, és mennyi a valóság ebből. A választ az idő adhatja meg, bár 59 márciusában történetekkel kapcsolatban lehet, hogy az sem. Nem tudom, megérem-e azt az időt, amiről a gépet kérdeztem, ha pedig bekövetkezik is, amit a gép „látott” sem biztos, hogy kiderül valaha, mi történt, és egyáltalán történt-e valami a kilenclyukú hídnál azon a tavaszon. Erről csak egy ember tudna mesélni, de ő aligha fog...

...1956. OKTÓBER 30-án folyt a pártház ostroma. A záporozó lövések csakúgy porzottak a pártház homlokzatán. A fegyverek éles kattogásába a kiszakadó vakolat tompa pufogása, üvegcsörömpölés, és ha eltaláltak valakit, sikoly vegyült. Az ostromlónak válaszként leadott sorozatok élesen zümmögtek, de amikor egy szilánk pengve lepattant valahonnan, a miniatűr robbanás éles visításhoz ment át. A Köztársaság téren ide-oda hullámozott a hangok, saját visszhangjukkal találkozva. Mindebben az elviselhetetlen lármába, mely kétséget sem ébresztően háborús ricsaj volt, hirtelen egy új hang vegyült. Közeledett, fenyegetően, akár egy vihar. Bojkit, talán a gyermekkorában látott cirkusz örök élménye miatt, arra emlékeztette, amikor egy oroszlan beordít a rikácsoló papagájok közé. Minden beleremegett, de legfőképpen a gyomra, ahogy a tankok közeledtek a térhez. Bár eddig az öreg hiába szidta, bátran nézelődött, most ösztönösen lebukott, és csak akkor sandított ki, amikor a tankok már túlhaladtak rajtuk. Eszébe ötlött az a Tigris, amit még gyermekként látott. Tágra nyílt szemekkel bámulta a fémszörnyet, egyszerre félve és csodálva. Az érzés a múltból, most hogy meglátta a magyar felségjelű T-34-est, visszatért. A kézfegyverek lármájában is tisztán hallotta a mély zakatolást, ahogy az egyik harcokosi lövegtornyó elfordult. A térre csend hullt, az előbbi láрма után kísérteties csend. Ostromlók-védők nem lóttak tovább, mindenki várt. A páncélos csöve célra állt, a pártházat vette célba. Elképzelte a védőket, amint szembenéznek egy tank ágyújával.

- Szar érzés lehet! - állapította meg sziszegve. Láng csapott ki a csőből, rögtön utána dobhartyarepszto robaj hullámozott felé, ami azonnal összeolvadt a pártház felől egy szakadó-omló zajjal. Az épület felé nézett. Füst-por szállt, lángok lobbantak, a törmelék még egyre hullt a térre.

- Telitalálat, bravo! - motyogta. A T-34-es még kétszer tüzelt, többször nem volt rá szükség. A hangorgiába bekapcsolódtak a kézfegyverek is, de csak a térről. A pártházból nem lőttek, az hallgatott, akár egy sülyyedő kalózhajó.

- Ez sok volt nekik! - mondta mellette valaki.

- Igen, az - hagyta rá, és próbálta elképzelni a pártembereket, hogyan élhették meg, amikor az eddig a hatalmakat jellemező tank ellenük fordult. Nem irigyelte őket. Az egyik ablakban megjelent egy koszos, szakadt fehér lepedő, a megadás jele. Az ösztűz alábbhagyott, de nem állt teljesen le. A Köztársaság téren túl sok halott hevert egy előző abrosz miatt... Amikor a pártház emeletén először jelent meg a fehér megadás jel, a fegyvertelen emberek nagy része mind a térre rohant. Látni akarták a jeles eseményt, a budapesti pártszékház elestét. De nem adatott meg sokaknak ez. Mikor a tér megtelt emberekkel, sortűz zúdult rájuk fentről! Iszonyú aratás volt ez, hullottak az emberek, akár a falevelek! Ő Zoli bácsinak köszönhetette, hogy életben maradt. Az öreg valami természetfeletti megérzéssel visszarántotta, amikor ő is oda akart rohanni, közben hipnotizáltan meredt a fehér színű lepedőre, és maga elé mormogott valamit. Az arca akár a viasz, a szeme üveges, ha nem kezdődik lövöldözés, megijedt volna tőle. Amikor a gyanútlanul a térre szaladó emberek közé géppuskáztak, az öreg is üvöltött, a vérelen visszavonuló abszolút pánikban örvénylő tömeg elől alig tudtak arrébb húzódnival. A dühödten fellángoló harc pokoli zajába a gyász háborodott sikolyai vegyültek... A tank nem lőtt többet, a felkelők igen, folyamatos tűz alatt tartották az épületet, ahogy közeledtek felé.

- Nincs kegyelem, Isten irgalmazzon azoknak a gazembereknek! - köpködté Zoli bácsi, közben kövér könnycseppek gördültek az arcán. Ez Bojkit sokkolta, még sosem látta az öreget sírni. Amikor már látszott, hogy azok ott benn tényleg feladták, ő is nekilódult, hiába kiabált utána az öreg. Látni akarta a pusztítást. Azt akarta, hogy egész életében emlékezzen majd rá...

A rommá lőtt előtérben az üres töltényhüvelyek, meghatározhatatlan szemét és törmelék látványa fogadta. Emberek rohagáltak, botladoztak köztük, némelyek üldözők voltak, de akadtak üldözöttek is. Kikerülte őket, miközben kárörvendően nyugtázta, hogy az egyenruha, amely sok éven át nem csak a rettegést, hanem az előnyöket is szimbolizálta, most kifejezetten hátrány lett. A romok közt egy rendőrruhás halottat is látott, ránézésre nem hitte el róla, hogy rendőr.

Mindenütt lázas kutatás folyt, elsősorban azokat az elvetemült gazembereket keresték, akik a fegyvertelen civilekre lőttek. Mindenütt szanaszét heverték a papírok, vélhetően fontos dokumentumok, bár most a kutyát se érdekelték. Zavartalanul jutott fel a felső szintre, a távolból kiabálás, vitaközbeszólások hallatszott. Női hangok is vegyültek bele, fülelt, nem úgy tűnt, hogy bántják őket.

- A nők nem lehetnek elvetemült gyilkosok, csak a férfiak? - motyogta maga elé, vállat vont. Benyitott egy szobába, ami láthatóan egy fejesé volt. Az ajtót csak be kellett löknie, és már benn is volt. A szobát részben érte egy találat a kinti tanktól. Bútorok borultak fel, szóródott ki a tartalmuk. Egy civil halott hevert hason, az íróasztal mellett egy nagy vértócsában. Az asztal is megrongálódott, egyik fiókját kirepítette a robbanás. A test túldalán egy fegyver hevert, látszott, hogy amikor elkapta a robbanás, esett ki a kezéből. Nyomban felismerte, bár addig csupán szakadozott szélű könyvlapokon találkozott vele, meg a hozzá készített rajzokon. „...Bill megpörgette a coltját, és az övébe dugta...” Amikor letérdelt a fegyver mellé, ez a sor jutott az eszébe. Régen olvasta, és már rég az enyészetei lettek a lapok, de most

maga előtt látta Nebraska Billt is, ahogy elképzelte. Élvezettel egyensúlyozta a tenyerén, a súlya édes teher volt, a fémes csillogástól a késő őszi napfényben könnyű bódulat tört rá.

- Elvárásolt pisztoly! - futott át rajta. - Most téged kerít éppen hatalmába! - A sötétre színeződött markolat a tenyerébe simult, szinte dorombolt neki a fegyver! Áhítattal vette célba a halottat, felhúzta a kakast, és meghúzta a ravaszt. A fegyver üresen csattant, előző gazdája kilötte mind a hat töltényt. Bosszúsan körül nézett, és meglátta a nyitott páncélszekrényt, amiben sok irat volt, de ott csillogott egy fémkazetta is. Tele volt a colthoz való tölténnyel! Ideges gyorsasággal ürítette ki a tartalmát az iszákjába. Az utolsó dobozt feltépte, és a kirázott hüvelyek helyét kezdte feltölteni belőle. Olyan sokszor elolvasta, amikor a hatodik részben Bill egy szikla mögé húzódnival tölti a coltját, közben lődöznek rá! Most azokat a sosem látott, de tudott mozdulatokat utánozta. Amikor kész lett, egy elmosódott vésetet vett észre a fegyver agyán, tudta, nincs sok ideje, de mégis elkezdte silabizálni. Nem igazán tudta kivenni, mi is az, először betűknek nézte a kricsz-krakszokat, mert az lett volna a logikus, de hamar rájött, hogy számok: nullák, meg egy-két egyes! A homlokát ráncolta, látszott, hogy a karc régi, talán a fegyver hősi idejéből való, de hogy valaki a Vadnyugaton nullákat karistoljon a coltja markolatába... Mindegy sietni kellett, közben Billre gondolt. A füzetsorozatból csak pár rész volt meg, amikor gyerekként megtalálta. Arra is emlékezett melyik: az 1-2-4-5-6 és 10 részek. A legsötétebb padlássoprések idején, a pusztá magányában, távol az összes elmebeteg kommunisztától igazi vigaszt jelentettek Nebraska Bill napfényes és izgalmas kalandjai. Az anyja egyszer megtalálta a tarisznyájában a féltett ponyváit. Alaposan leszidta, azt mondta, hogy van elég bajuk, nem kell még az is, hogy ezeket megtalálják. Így aztán Bill elharmvadt a szükség és az óvatosság nevében, gyűjtős lett belőle. Sokáig sajnálta a dolgot, de belátta az anyja igazát, Nebraska Bill kalandjai a háború előtt jelentek meg. Elhatározta, hogy Bill méltó rajongójaként a nyomába lép! Már indult volna, amikor a halott megroggyant íróasztalának egyik félig kihullott fiókjából kikandikálva megpillantotta Billt! Személyesen! Odaugrott, és kirántotta a fiókot, Ott volt a sorozatnak mind a 16 része, féltő gondnal megkímélve, szépen sorba rendezve! Még éppen elfért a csomag személyes cuccai közt. Vetett egy pillantást a halottra.

- Kommunista voltál, de valamiben azonosak voltunk! - A táskájára tette a kezét. - Köszönöm! - mondta, és kiviharzott. Zoli bácsi már kereste, és nagyon feszült volt az öreg. Azt mondta, a tömeg megvadult, és legfőbb ideje, hogy hazamenjenek. Csalódott volt, ki akarta próbálni a coltot, és a felkelés kitűnő alkalom lehetett volna erre, de az öreg azonnal indulni akart. Másnap el akarták hagyni a várost, miután mindent elintézték. A bonyodalmak csitulásával, némi késlekedéssel ugyan, de indultak is. A szekeret el se vitték, amiben az ennivalót hozták, csak a lovaikon indultak haza. Ez bölcs lépésnek bizonyult, mert elhagyva Budapestet oroszokat láttak mindenütt az úton. Az erdőben, szántásokon poroszkálva egyre csak Billre gondolt, még mindig viszkedett a tenyere. Csöndben maradt, mert nem akarta az öreget belekeverni. De Bill megmutatta neki azért. Az öreg megnézte az egyik címlapot, amin a pisztolyhős a borítót bámulóra tartja a fegyverét, és kiköpött.

- Bolondság! - mormogta, és vállat vont. Nem szólt rá semmit...

Folytatjuk...

Homoergaster

David Gaider: Az elorzott trón

Az ajánlót eredetileg a Karcolat által kiírt műértékelő pályázatra készítettem.

David Gaider könyve, *Az elorzott trón*, a Bioware által készített *Dragon Age* című játék univerzumában játszódik. Gaider szakavatott ismerője a témának, hiszen a Bioware munkatársaként komoly részt vállalt a *Dragon Age* világának és szereplőinek kidolgozásában. Nem ez az első munkája. A CRPG-kedvelők számára ismerős lehet a *Baldur's Gate* vagy a *Neverwinter Nights* neve: Gaider ezen programok létrehozásában is közreműködött.

A könyvet könnyebben lehet követni, ha az olvasó előzőleg már játszott a *Dragon Age: Vérvonalak* című játékkal. Ez a játék egy erősen történetközpontú CRPG, azaz Computer Role Playing Game. Azok számára nem feltétlenül lesz élvezetes, akik például a *Doom*-sorozathoz hasonló, harcközpontú programokat kedvelik, és amelyek a John Carmack-féle design-elveket követik (misperint egy játékprogramba csak annyi történet kell, mint mondjuk egy pornófilmbe). A *Dragon Age* háttértörténetét, illetve a fő- és mellékszereplőket a fejlesztők – többek között David Gaider részvételével – nagyon alaposan kidolgozták. A szereplők élők: menet közben vitatkoznak egymással, és kifejezik véleményüket a főhős cselekedeteivel kapcsolatban. A program a CRPG-k hagyományainak megfelelően küldetésekre épül, de ezek túllépnek a „Hozz hús patkányfarkat meg kaszabolj le tíz banditát” jellegű kliséken. Ezek elsősorban arra szolgálnak a játékban, hogy a történetet megismertessék a játékoskal, de ez nem lineárisan történik, így elég nagy mozgásszabadsággal rendelkezünk a küldetések teljesítésének sorrendjében.

Véleményem szerint a *Dragon Age: Vérvonalak* minden idők egyik legjobb és legérdekesebb számítógépes játéka. Ezt persze nem csak én gondolom így, ezért nem is csoda, hogy a *Dragon Age* sem kerülhette el a sikeres játékok sorsát, így a rajongók mindenféle kiegészítőt és kacsatot hajlandók megvásárolni, amely kedvenc programjukhoz köthető. A fejlesztők igyekeznek kielégíteni a játékosok igényeit, így a játékokon, pólókon és egyebeken kívül könyveket is kiadnak, melyek története a *Dragon Age* világában játszódik. Ezen könyvek egyike *Az elorzott trón*.

Ebben a történetben a játék előzményeit ismerhetjük meg. A főszereplő a királyi vérből származó Maric, akinek a könyv elején áruló nemesek meggyilkolják édesanyját, a Lázadó Királynőt, aki a Ferelden nevű ország szabadságáért küzdött a megszálló orlesiaiak ellen. Az ifjú és még tapasztalatlan Maricnak menekülnie kell a gyilkosok elől. Életét az erdőben bujdosó törvényen kívüli, Loghain menti meg – aki később a játékban fontos szerepet kap majd, de addig még évtizedeknek kell elteltnie Fereldenben. Társául szegődik még egy harcosnő, Rowan is, akit a leendő királynő szerepét tölti be Maric mellett. Megindul a szabadságharc, és Maric hosszú csatározásba kezd a megszállók ellen. Jó néhány kaland után, melyekben hőseink földméli törpékkel találkoznak, megküzdnek az éjfattyalak, csatákat nyernek és veszítenek, eljutunk addig, hogy megismerjük a játék történetéhez vezető fontosabb eseményeket és mellesleg Ferelden szokásairól is kapunk egy átfogó képet.

Ha egyéb fantasy művekhez szeretnénk hasonlítani *Az elorzott trón*-t, akkor azt mondhatjuk, hogy a könyv egy átlagos fantasy. Nem okoz katartikus élményt, ettől függetlenül a történet jól megírt, és a szereplőket is könnyen meg lehet kedvelni. Más játékvilág-könyvekhez hasonlóan sokat számít, hogy a mű egy ismert játékhoz kapcsolódóan szolgál új információkkal, így a rajongók valószínűleg meg is fogják venni a boltokban.

David Gaider írt egyébként egy második részt is (*Dragon Age: The Calling*), amely legjobb tudomásom szerint még nem jelent meg magyar fordításban, de remélem, hogy hamarosan ezt a részt is kezünkbe vehetjük. Addig is ajánlom mindenkinek, aki szereti az izgalmas fantasy könyveket, hogy mielőbb olvassa végig *Az elorzott trón*-t.

Kapitány

